

C E L O S V Ě T O V Ý B E S T S E L L E R

MĚSTO ŽIVOTA

Patricia
Scanlan

tři mladé ženy narážejí
na problémy života
a právě proto oceňují
vzájemné přátelství

MĚSTO
ŽIVOTA

Patricia
Scanlan

MĚSTO
ŽIVOTA

Přeložila Lucie Nová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 1999 by Patricia Scanlan

All rights reserved.

Z anglického originálu *City Lives*

(Published by Poolbeg, Co Dublin, Ireland, 1999)

přeložila © 2001, 2014 Lucie Nová

Redakce textu: Ilona Staňková

Grafická úprava obálky © 2014 Bohumil Fencel

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788073071033

Poděkování

Budiž milosrdenství tvé nad námi, Hospodine, jakož naději máme v tobě. (Žalm 33)

Děkuji ti, všemohoucí Bože, za tvou lásku, která mě stále obklopuje.

Během psaní tohoto románu jsem prožila mnoho radostných chvil, zvláště pak po dokončení poslední kapitoly. Jsem obdařena láskou a přátelstvím tak báječné rodiny a úžasných přátel, že bych mohla vydat celou *knihu* díky.

Zvláštní poděkování:

matce a otci, kteří mi poskytli spoustu lásky a opory.

Marii, Henrymu, Yvonne a Donaldovi, kteří se usilovně snažili, abych zbytečně neodbíhala od počítače, servírovali mi jídlo a nápoje, a dokonce mi ani nedovolili mýt nádobí, abych se při psaní nerozptylovala.

Dermotovi, který mě vždycky podržel, když jsem byla na dně, a Catherine, které jsem se mohla pokaždé vypovídat.

Paulovi, Lucy, Hughovi a Rose, kteří mi vždycky dokázali dodat dostatek odvahy.

Fioně, Caitrioně, Patrickovi, Lauře, Rebecce a Taře a slečně Rachel Bellewové, která si nás uměla všechny omotat okolo svého prstíku. Jsem ráda, že mám roztomilé a půvabné neteře a tak mimořádného synovce.

Maureen, mé kmotře, které si vážím z celého srdce.

* * *

Přátelům, kteří mi stále stojí po boku:

Bredě Purdueové, se kterou jsem se tolikrát zasmála, a počítám, že si spolu užijeme ještě spoustu legrace. Myslím, že každý by měl poznat někoho takového. Drahá Bredo, díky za všechno.

Sarah Lutyensově, Felicity Rubinsteinové a Susannah Godmanové, třem sestrám, které považuji za vlastní. Teď nastala skvělá doba a konečně máme radost ze života. Tisíceré díky za všechno povzbuzování a láskyplnou náklonnost, kterou jste mě zahrnuly. Už dnes se těším, až se zase sejdem u slavnostního oběda.

Francesce Liversidgeové, *excelentní* redaktorce. Spolupráce s Vámi byla pro mne potěšením, na které se nezapomíná, zvláště když mě hřeje vědomí, že jste moje opravdová přítelkyně. Jsem doopravdy nadšená, protože vím, že ne každý spisovatel chodí na redakční schůzky do Fortnum & Mason!!! Nemůžu se dočkat, až se tam sejdem příště.

Annettě Tallonové, poctivé, upřímné, odvážné a neobyčejně výjimečné dámě.

Deirdre Purcellové, mimořádně nadané ženě, která vůbec nemyslí na sebe a nejraději by se rozdala ostatním.

Anne Schulmanové s díky za veškerou podporu a zejména za úžasný dopis, který přišel v ten pravý okamžik.

Geraldině Crowleyové, Helen a Brendě za záchranu mého rukopisu. Kopie, kterou jste mi přinesly, byla ta nejceněnější v mém životě.

Margaretě Dalyové. Bezpochyby si zase někdy vyrazíme na oběd do hospůdky, kde se určitě nebudeme muset chovat vybraně.

Jo O'Donoghueové, mé první redaktorce, která mi pomáhala s romány *Město dříve* a *Město žen*. Děkuji za všechno, co jsem se od Vás naučila, a zvlášť děkuji, že jste vždycky byla skutečnou profesionálkou.

Debbie Sheehyové. Ráda bych si co nejdříve přečetla, jak mi děkuješ ve *své* knize. Piš dál!!!

Anne Jensenové, která si patrně nikdy úplně neuvědomí, jak moc mi pomohla. Drahá Annie, ať tě životem provází štěstí.

Catherine MacLiamové, báječné profesorce a velmi talentované umělkyni. Díky za všechny ty úžasné hodiny a příjemně strávené polední siesty.

Sheile O'Flanaganové. Neztrácej nervy, Sheilo, brzy nastanou příznivější časy a pak si vystrojíme skutečnou oslavu!!!

Chris Greenové. Díky, že jsem se mohla schoulit do tvé náruče, právě když jsem to potřebovala nejvíc.

Gareth O'Callaghanové, Cathy Kellyové, Marian Keyesové, Lie Millsově, Louise Cooperové, Anne Wileyové a Aoibhinn Hoganové za to, že mi trpělivě a často telefonovaly, a jen díky tomu jsme vzájemně neztratily kontakt.

* * *

Nesmělému muži, který si nepřál, abych uvedla jeho jméno. Jsi sluncem mého života.

Alilovi O'Shaughnessymu... tvůj recept se *výborně* osvědčil. Jsi bezva kámoš.

Tonymu Kavanaghovi, který snese, cokoliv mu řeknu, a nikdy se na mě nezlobí. Děkuji ti, že jsem v tobě našla skvělého přítele.

Kieranovi Conollymu... Vůbec nenacházím slov! Bylo to děsivé!!!

Doktoru Frankiemu Fineovi. Skvěle jsme se nasmáli. Jsi nejlepší!

Peterovi Orfordovi za vlídný přístup v těžké době.

A *velmi* zaneprázdněnému Michaelovi McLoughlinovi za to, že si dokázal udělat trochu volna a občas mi zatelefonoval.

* * *

Děkuji všem v Transworldu, přestože bych ráda poděkovala každému jmenovitě. Ale všichni jistě dobře víte, jak moc si cením a vážím vašeho laskavého přijetí. Je to pro mě velká čest být součástí vaší „rodiny“.

Všem přátelům, kteří se pohybují na knižním trhu. Víte, o koho jde. Díky za veškerou podporu.

Nikki, Jean, Pauline, Louise a Lauře z Nikkina kadeřnictví. Děkuji za ochotu a přívětivé zacházení.

Všem v Macově tělocvičně, kteří se opravdu *snažili*, abych se udržela v kondici. Eileen a Carmel z poštovního úřadu v Kilbride za to, že kdykoliv vyšly ochotně vstříc mým náročným požadavkům.

Catherine, Johnovi, Jennifer, Anthonymu, Alison, Gillian, Emmě, Lorně a Ryanovi... wicklowské partě.

Mým kamarádům z řeznictví Massey v Ballygallu, kteří trvají na tom, abych svou příští knihu nazvala „Stažená kýta“. Steaky „mu“ moc chutnaly!

Všem mým čtenářům, kterým se moje romány líbí. Děkuji vám.

Mému duchovnímu příteli, Anam Cara,
díky němuž jsem prožila nejkrásnější den svého života.
Bez jeho pomoci bych tuto knihu nikdy nedokončila.

*Měj neustále na paměti, že jen úsilí, jež vynakládáš k překonání překážek,
je tím správným klíčem, který odemyká zamčené brány.*

Nancy Woodsová

1. kapitola

DEVLIN

Devlin Delaneyová vyndala z krabičky malý indikátor. Ruce se jí třásly. Za několik minut se s jistotou dozví, jestli se jí konečně splnilo největší přání. Pokud skutečně čeká Lukovo dítě, bude nejšťastnější ženou na světě.

Najednou zesmutněla a oči se jí zakalily zármutkem. Uvědomila si, že nyní prožívá docela jiný pocit, než když před mnoha lety přišla do jiného stavu poprvé. Tehdy byla mladá, naivní, osamělá a navíc pořádně vyděšená. Namlouvala si, že jí otec dítěte, její tehdejší šéf, významný a uznávaný gynekolog Colin Cantrell-King, bezmezně miluje a postaví se za ni. Byla to pošetilá představa. Colin se vůbec nerozmýšlel a obratem ji poslal na kliniku do Anglie, aby tam podstoupila potrat.

Zachvěla se, když si vybavila všechny ten strach, úzkost a beznaděj, které ji tenkrát provázely. Připadala si, jako by se utápěla v temné husté mlze zoufalství bez možnosti, že jí někdo podá pomocnou ruku. Ale naštěstí se v ten den ráno, kdy měla podstoupit interrupci, rozhodla, že zákrok nepřipustí. Jednoduše si sbalila kufry, odhodlaně vyšla z kliniky a ani jednou se neohlédla zpět.

Příchod dcerky na svět změnil bezstarostnou a naprosto sobeckou dívku v ženu, která vzala do rukou zodpovědnost za své jednání, a postupem času vyrostla z Devlin starostlivá, silná a nezávislá osobnost. Lynn se jí stala největší radostí.

Ztěžka polkla a do očí se jí nahrnuly slzy. Smrt dítěte při dopravní nehodě uhasila i tu poslední jiskřičku ohně v její duši. Byla přesvědčená, že se jí už nikdy nepodaří vyšplhat z hluboké propasti melancholie.

Potom ovšem poznala Luka, který jí do života vstoupil jako strážný anděl. Společně se pustili do podnikání a založili přepychové centrum zdraví a volného času City Girl. Netrvalo dlouho, zamilovali se do sebe a později se vzali. Luke jí byl v nejtěžších chvílích pevnou oporou a považovala ho za největší dar, jakého se jí kdy dostalo. Teď netrpělivě čekal v ložnici, až se dozví, jestli se stane otcem.

Otřela si oči a podle návodu provedla test. Nebylo by vůči manželovi spravedlivé, kdyby s tím dlouho otálela. Strčila indikátor do kapsy županu a vrátila se do ložnice. Luke stál u okna a pozoroval, jak venku září světla města. Přistoupila k němu a objala ho kolem pasu.

Otočil se, položil jí ruce na ramena a usmál se na ni.

„Jak dlouho to bude trvat?“

„Asi minutu. Srdce mi buší jako o závod.“

„To mně taky.“

„Luku, víš určitě, že chceš právě tohle?“ Devlin se pátravě zadívala do světle hnědých očí svého muže. Potřebovala si být úplně jistá.

„Samozřejmě že ano, ty hlupáčku. Přeju si to víc než cokoliv jiného. Ale, pokud i ty budeš šťastná.“

„Kdybys tak věděl, jak moc toužím mít s tebou miminko. Vždycky jsem doufala, že se jednou toho dne dočkám, a teď tomu najednou vůbec nemůžu uvěřit. Připadám si trochu jako ve snu.“

„Není to sen. Ačkoliv se bráním ze všech sil, neustále mě svádíš. Jsi náruživá nymfomanka. Nikde před tebou nejsem v bezpečí. Jednou se to prostě stát muselo.“

„Přestaň, ty mizero. Mluv vážně,“ zahihňala se Devlin.

„Vždyť *mluvím* vážně,“ ohradil se. „Velmi vážně. Copak si nepamatuješ, drhá, jak ses na mě vrhla ve výtahu? Představ si, že by tě někdo viděl! A vzpomínáš si, jak jsme se šli ve Wicklow projít a ty –“

„Nech toho. Nejsi o nic lepší. Nebo už jsi zapomněl, kdo byl onehdy na leštišti tak nedočkavý?“

Usmáli se jeden na druhého a láskyplně se k sobě přitulili.

„Musíme se rozhodnout, kde budeme bydlet. V Londýně, nebo v Dublinu? Chtěla bych žít ve velkém domě se zahradou. Děti by neměly vyrůstat v bytě uprostřed města.“ Zachmuřila se a na čele se jí objevily drobné vrásky.

Luke se zasmál. „Prosím tě, Delaneyová, přestaň panikařit. Jsi děsná ženská, protože se do všeho hrneš bez rozmyslu. Ještě ani nevíme, jestli jsi doopravdy těhotná. Radši mi to ukaž.“

Devlin vytáhla indikátor z kapsy a společně se podívali na výsledek.

„Panebože,“ vykřikl Luke. „Zmodralo to! Zmodralo to! Devlin, jsme těhotní! Jsme těhotní!“

„Blázne!“ Devlin se napůl smála, napůl plakala, když ji manžel popadl do náruče a objal ji tak pevně, až zalapala po dechu.

„Myslím, že bych si měla udělat ten test ještě jednou. Abychom se úplně ujistili,“ zamumlala a přivinula se k němu.

„Mám lepší nápad,“ usmál se Luke a položil ji na postel. „Pak si budeme jisti naprosto. Doopravdy naprosto.“

„Zapomněla jsem, že jsem si vzala génia... A ty o mně budeš tvrdit, že jsem nymfomanka.“

„Ty to totiž o mně prohlásit nemůžeš,“ dobíral si ji Luke. Devlin hlučně vyprskla smíchy.

„Miluju tě. Skutečně tě moc miluju,“ zašeptala.

„Já tebe také, Devlin. Miluju tě celým svým srdcem.“

Přitáhla svého muže dolů k sobě a vášnivě ho políbila.

Když se pomilovali, ležela celá omámená a otupělá, ale navýsost spokojená v Lukově náručí. „Líbí se mi to čím dál tím víc,“ zamumlala.

„Vážně?“ Usmál se na ni.

„Přál by sis víc kluka, nebo holčičku?“ Devlin se k němu přitulila blíž.

„Nezáleží mi na tom. Ještě jsem se pořádně nevzpamatoval z toho, že ze mě bude za pár měsíců táta. Nenechávej si to prozradit, až půjdeš na vyšetření ultrazvukem. Necháme se překvapit.“ Něžně ji štouchl do zatím stále plochého břicha. „Netrápíš se nějak kvůli těhotenství, vid’? Chci říct, že jsem přesvědčený, že tě znovu začnou pronásledovat vzpomínky na Lynn. A plně to chápu. Přísahaj, že přede mnou nebudeš nic skrývat. S čímkoliv, co ti bude dělat starosti, se mi svěříš, ano?“

„Chvilku jsem brečela v koupelně, než jsem si udělala test,“ přiznala se zkroušeně. „Jakmile jsem si poprvé uvědomila, že přivedu na svět naše dítě, zaplavila mě obrovská vlna radosti, jenomže vzápětí jsem si vybavila, jaký jsem měla před lety strach, když jsem zjistila, že jsem v jiném stavu s Colinem. A pak jsem si vzpomněla na pocit neskonaleho štěstí, který jsem zažila, když se narodila Lynn. Byla opravdu nádherná, Luku.“

„Není divu, když jsi byla její máma právě ty,“ poznamenal Luke vlídně. „Vím, že tohle děťátko ti ji nemůže nahradit. Nikdo z tvé duše obraz té holčičky nikdy nevymaže. Pokud se ti začne zdát, že propadáš depresi, nechci, abys to přede mnou skrývala. Slib mi to.“

„Slibuju. Nepřeju si nic jiného, než abys byl se mnou šťastný.“ Devlin ho pohládila po tváři a zamilovaně se na něj usmála.

„Po tvém boku budu šťastný vždycky,“ prohlásil chraptivě a sklonil hlavu, aby ji láskyplně políbil.

Později Luke uvařil čaj a připravil toasty se sýrem. Posadili se vedle sebe na pohovku před krb a vychutnávali výbornou večeři.

„Myslíš, že tě budu přitahovat, až se budu kolébat s velkým pupkem?“ zeptala se Devlin.

„Neboj se, přitahovat mě budeš pořád,“ ujistil ji Luke. „Vzrušuješ mě, dokonce i když ti po bradě teče máslo a rozteklý sýr. Na,“ podal jí ubrousek.

„Ty jsi takovej uličník, Luku Reilly.“ Devlin si utřela bradu. „Snažím se tady najít trochu jistoty a pochopení. Když jsem čekala Lynn, vypadala jsem jako slonice.“

„Znamená to, že mě *rozmačkáš*, až se na mě zase vrhneš ve výtahu nebo mě povalíš na zem pod duby při procházce po venkově? Hrozí mi nebezpečí?“ Luke se na ni upřeně zadíval a předstíral, že je k smrti vyděšený.

„Luku,“ okřikla ho Devlin vesele.

„Podívej se, řeknu ti upřímně, že mi je úplně jedno, jak vypadáš. Miluju tě. Mám radost, že jsi v jiném stavu. Přihlásím se do rodičovských kurzů a zařídím dětský pokoj. Udělám, cokoli ti na očích uvidím. Chci s tebou sdílet každý

okamžik příštích několika měsíců a postarám se, aby se těhotenství stalo nejkrásnější dobou tvého života.“ Luke se k ní naklonil a něžně vzal její obličej do rukou.

Devlin se okamžitě rozbřečela.

„Proboha, stalo se ti něco?“ polekal se Luke.

„Prostě jsem hrozně šťastná,“ popotahovala. „Nedělej si starosti, to jsou jen hormony.“

„Ježíšikriste! Dočista jsem na *ně* zapomněl.“ Luke se praštil do čela. „Jsou tyhle hormony horší než ty, které se ti bouří těsně před menstruací?“

„Stokrát,“ přikývla Devlin. Nevěděla, jestli se má smát nebo plakat.

„Takže nás čekají zajímavé časy.“ Luke potutelně zvedl obočí. „Ale nijak se tím nezatežuj, já se s tím vypořádám. Nejsem z měkkého těsta. Dáš si ještě jeden toast, když teď musíš jíst za dva?“

„Ano. Mám hlad jako vlk,“ prohlásila Devlin.

„Dobrá. Zůstaň tady sedět a dej si nohy na stůl. Přinesu ti jeden speciální sendvič mistra Reillyho.“ Lehce ji políbil do vlasů a odešel do kuchyně.

Vonné svíčky tlumeně osvětlovaly pokoj a po stěnách tančily stíny, které vrhal oheň z krbu. Devlin zasněně sledovala, jak jednotlivé plameny šlehají vzhůru do komína, a poslouchala píseň zpěvačky Enyy, která tiše zněla v pozadí. V duši se jí rozhostil naprostý klid. Až se miminko narodí, její život se stane skutečně dokonalým. Nebude jí chybět nic, po čem kdy toužila. Je vůbec možné, aby člověk zažil tak absolutní štěstí? Uvědomila si, že nikdy nebyla tak spokojená jako v tuto chvíli. Skoro se až té přemíry radosti obávala. Zkušenost z minulosti, kdy prošla mnohými nesnáze a útrapami, ji poučila, že nic netrvá věčně.

Ihned přestaň uvažovat takovým způsobem, peskovala se v duchu. Žij pro to, co je právě teď. Koneckonců, vždyť si to po tom všem vážně zasloužíš. Jedna z kosmetiček, která se v City Girl specializovala na reflexní terapii a aromaterapii, si na zeď v šatně pověsila básničku. Kdykoliv si ji Devlin přečetla, vždycky se uklidnila.

Co bylo, bylo, nebude už víc

Nevíš, co zítra prožiješ

Dnešní den užívej, netrap se nic

Jen tak v boží náručí spočineš

„Dnešní den užívej, netrap se nic,“ zašeptala tiše. Rukou si jemně hladila břicho a těšila se na okamžik, kdy poprvé ucítí nezřetelné záchvěvy nového života.

2. kapitola

CAROLINE

Tohle je pravděpodobně poslední z významných společenských událostí, kde se objevíme společně, uvědomila si Caroline poněkud smutně, když si líčila řasu černou maskarou. Už brzy se dobrovolně vzdá postavení manželky jednoho z nejúspěšnějších dublinských právníků, které jí tolik žen tak závidělo.

Zahleděla se do velkých hnědých očí, které na ni upřeně zíraly ze zrcadla. Zračil se v nich strach. Rozvod je příliš definitivní záležitost. Odjakživa se obávala postavit se na vlastní nohy, ale teď se konečně rozhodla, že to opravdu udělá. Kdyby Richard hodlal časem přijet do Dublinu zpátky, bylo by to něco docela jiného. Ovšem on se stěhuje do Bostonu se vším všudy a navždy.

Přestože spolu v posledních několika letech sdíleli jeden byt, byť ne jako manželé, ale pouze jako spolubydlíci, i tak zoufale postrádala společnost někoho blízkého. Chyběl jí člověk, k němuž by se mohla vracet s vědomím, že na ni doma netrpělivě čeká.

Caroline si vymačkala na prsty trochu gelu a upravila si nakrátko ostříhané černé vlasy. Bylo ironií osudu, že si skutečně upřímně myslela, že nyní bude v manželství spokojenější, než byla před lety, kdy ji muž surově mlátil. Tehdy v ní jeho očividné pohrdání vzbudilo dojem, že jako žena naprosto selhala, a připadala si úplně k ničemu. Teprve až v době, když zjistila, že její manžel je homosexuál, se dokázala vymanit z osidel alkoholu a nakonec se s Richardem stali přáteli. Ovšem celé ty roky předtím se zmítala v hlubokých depresích a byla do hloubi duše přesvědčená, že se už nikdy nevzpamatuje. Ale nejen že se vzpamatovala, navíc se stala silnou a sebejistou ženou.

Tak proč se jí teď, po tom všem, čím prošla, zase svírá žaludek obavami? Opustí ji ten hrozný strach vůbec někdy? Dokáže se zbavit příšerné hrůzy ze samoty? Proč se najednou tolik děsí toho, že to nezvládne? Odcestovala do Emirátnů a šest měsíců pracovala v Abú Dhabi. Po návratu žila další čtyři měsíce sama v pronajatém bytě, dokud ji Richard nezačal přemlouvat, aby se přistěhovala zpátky k němu, protože se po smrti svého milence Charlese cítil velmi osamělý. Proč podlehla jeho naléhání?

Jako vždycky se nad ním slitovala, nakonec jeho prosbám vyhověla a od té doby zase bydleli spolu. Udělala jsem obrovskou hloupost, vyčítala si pochmurně, když si nanesla pár kapek parfému White Linen na krk a zápěstí. V manželově přítomnosti si záhy odvykla žít vlastním životem a nyní bude muset opět čelit záchvatům paniky, které ji přepadly pokaždé, když si připadala

osamělá. Skličující vyhlídka. Když je dívka dvacet a žije sama, není na tom nic strašného, ale po třicítce to už vyžaduje velký kus odvahy.

„Caro, pojď mi tu zatracenou věc uvázat.“ Richard ledabyle zaklepal na dveře její ložnice a vstoupil dovnitř. V prstech držel černého motýlka a bezradně se na něj díval.

„Člověk by si myslel, že se jeden ze sta nejvlivnějších mužů v zemi umí vypravit do společnosti sám,“ prohodila Caroline suše. Její manžel se umístil na čelní příčce žebříčku významných osobností zveřejněném v *Iconu*, přepychovém, velmi módním a uznávaném irském měsíčníku. Večírek v Clarence byl uspořádán právě na oslavu výsledků ankety a mezi těmi, kteří berou podobné záležitosti vážně, už teď docházelo k ostrým výměnám názorů, jestli si vítězové svůj úspěch doopravdy zaslouží a zda někdo důležitý byl či nebyl opomenut. Několik pobouřených a hluboce uražených mužů, kteří se do seznamu vyvolených nedostali, okamžitě odhlásilo předplatné časopisu. Rozhořčené manželky a milenky obhajovaly s ohromnou vervou poražené manžely a milence. Mezi smetánkou města se rozhořel nelítostný boj.

Richard měl ze svého umístění nesmírnou radost. V podobných případech se vůbec nedalo pochybovat, že by se pokusil svou nebetyčnou marnivost a domýšlivost skrýt. Co si všichni pomyslí, až nabídne k prodeji svou praxi? Pomluvy a klevety nebudou brát konce. A ve chvíli, kdy pronikne na veřejnost zpráva o jejich rozvodu, největší drbny budou slavit druhé Vánoce. Toho se Caroline děsila nejvíc. Když se s manželem poprvé rozešli a žili odloučeně, všemožní pisálkové neměli na práci nic jiného než jim od rána do večera strkat nos do soukromí. Obratně uvázala svému muži na krk černou hedvábnou látku a vytvarovala dokonalého motýlka. „Hotovo. Je to dobré.“

„Caroline, víš, že se nemusíme rozvádět, když nebudeš chtít.“ Richard ji vzal za ruku. „Můžeme jen oznámit, že jsme se na čas rozhodli bydlet každý zvlášť. Nebude to mít s manželstvím nic společného,“ dodal se zatrpklým úsměvem.

„To vážně nejde, Richarde. Takhle to bude mnohem lepší. Oba získáme příležitost začít znovu. Jsem přesvědčená, že děláme správný krok.“

„Copak je to tak strašné se mnou žít?“ zeptal se poněkud ostýchavě.

„Není to ideální, Richarde. Nežijeme skutečným životem. Ty se teď usadíš v Bostonu, já se nějak zařídím tady a zůstaneme přátelé. Nechci to odkládat.“

„Když to říkáš,“ povzdychl si Richard.

„Ano,“ prohlásila Caroline odhodlaně.

Pomohl jí do kabátu a v tichosti vyšli z bytu, oba pohroužení do vlastních myšlenek.

3. kapitola

MAGGIE

Maggie hlasitě zaklela, když uslyšela zasyčení a spatřila, jak rozvařený hrášek překypěl přes okraj hrnce. Rychle uložila soubor, vyskočila od laptopu a pospíchala, aby vypnula sporák a utřela z něj odpornou zelenou hmotu.

„Zatracenej Terry a jeho podělaná hrachová kaše,“ nadávala rozzlobeně, protože si o horký kastrol spálila konečky prstů.

Zazvonil telefon. V pokoji nahoře se hádaly děti a Maggie pomalu začínala třestit hlava.

„Prosím?“ vyhrkla netrpělivě, když zvedla sluchátko.

V telefonu se ozval znepokojený hlas její matky. „Maggie, mohla bys zítra přijet? Právě se tady slaví dožínky a tvého otce zase rozbolely klouby. To víš, ta jeho dna. Nutně potřebuju doma někoho, kdo by mu připravil jídlo a uvařil čaj, protože já budu až do večera pryč.“

Maggie nevěřila svým uším. Chce se po ní, aby strávila celý den ve Wicklow! Počítala s tím, že zítra dokončí desátou kapitolu, a kromě toho mají děti ráno plavání.

„Teď se mi to vážně moc nehodí, mami. Nemůžeš požádat někoho jiného?“ zptala se a snažila se nedat najevo podráždění.

„Myslíš si snad, že bych to neudělala, kdybych měla koho? To bych si pak, samozřejmě, nedovolila *obtěžovat* tebe,“ vyštěkla na ni Nelsie.

Panebože, jen ať se nezačne rozčilovat, zaúpěla Maggie v duchu. Když se matka naštvála, chovala se tak nesnesitelně, že se její špatné nálady staly v rodině pověstnými.

„Ovšemže mě to mohlo napadnout. Ty jsi až po uši zavalená prací, když jsi teď *slavná spisovatelka*,“ pronesla Nelsie zvlášť uštěpačným tónem. „Ale přece jenom bys mi mohla projevít alespoň trochu vděku. Bůh ví, že se tě zase tak často o laskavost neprosím.“ Nikdy nevynechala příležitost, aby si nezahrála na mučednici.

Maggie zlostí zařala ruce v pěsti. Jsou všechny matky stejné, nebo je ta její výjimkou?

„Tedy, pokud přijet opravdu nemůžeš, nedá se nic dělat. Prostě se nebudu na přípravách oslav podílet. Už půjdu, abych neplýtvala tvým drahocenným časem.“

„Nech toho, mami,“ ohradila se Maggie. „Koukni, zatelefonuju Terrymu, abych se ujistila, že má zítra volno. Hned potom ti brnknu a dohodneme se co a jak.“

„Co by asi měl mít v plánu? Vždyť je sobota! No dobrá. Ale zavolej mi

co nejdřív, protože potřebuju dát Broně Kellyové vědět, jak dlouho se můžu zdržet. Jo, a až sem pojedáš, vezmi mi, prosím, několik těch vynikajících ovocných piškotů z pekařství v Superquinnu. Posledně si na nich všichni pochutnali, tak bych si je vzala s sebou. Přijdou vhod, až se bude podávat čaj. Díky, Maggie. Musím jít, protože za chvíli k nám dorazí paní Keeganová. Ahoj.“

Ve sluchátku se ozvalo cvaknutí. Maggie zůstala zírat na telefon a nevěřícně vrtěla hlavou. Nelsie byla vážně nemožná. Chtělo se jí ječet vzteky jenom z té představy, že se teď zase potáhne do Superquinnu, když tam zrovna dneska ráno udělala velký nákup. V pátek večer vyžadoval tenhle supermarket skutečně pevné nervy.

Věděla velmi dobře, proč musí matce přivézt právě tyhle piškoty. Byly totiž tak výborné, že je Nelsie mohla vydávat za vlastní dílo. Dělala to už celé roky. Pokaždé, když k ní jela s dětmi na návštěvu nebo se matka sama vydala do Dublinu, vždycky se postarala, aby pár kousků skončilo u ní doma na stole. Ve Wicklow žádný Superquinn nebyl, takže dámy z místního klubu nikdy ten malý podvod neodhalí. A navíc se všechny shodly, že Nelsie MacNamarová umí dát piškotům tu správnou lehkost, třebaže je peče jen zřídka.

Maggie vytočila číslo mobilního telefonu svého manžela. Bylo to pohodlnější než volat do kanceláře a žádat sekretářku, aby ji přepojila. Možná nebyl výlet do Wicklow úplně nejhorší nápad, jak se na první pohled zdálo. Když o tom pořádně zapřemýšlela, uvědomila si, že jí nic nebrání, aby si vzala laptop s sebou. Děti zůstanou doma a nebudou ji otravovat svým vriskáním, takže by, koneckonců, mohla udělat na venkově pořádný kus práce. Všechno zlé je pro něco dobré. Pokud nebude na silnicích příliš hustý provoz, cesta jí zabere jen něco málo přes hodinu a další čtyři nebo pět hodin se bude věnovat psaní. Otec je stejně nejspokojenější, když může nerušeně sledovat v televizi sportovní utkání.

„Kde jsi?“ mumlala nedočkavě. Stále se ozýval vyzváněcí tón a hrozilo, že se volání každým okamžikem přepojí do hlasové schránky.

„Jo,“ zavrčel Terry do telefonu nerudně.

„Ahoj, to jsem já. Zrovna mi volala máma. Potřebuje, abych přijela zítra do Wicklow. Půjdeš s dětmi ráno do bazénu? Večer připravím lasagne, takže stačí, když je v poledne strčíš do mikrovlnky.“

„Maggie, domluvil jsem se, že si půjdu zahrát golf s Johnem Dolanem. Je to důležitý klient. Nemůžu to zrušit, protože jsem ho po zápase pozval na oběd. Musíš si vzít děti s sebou.“

„Tohle je už třetí sobota, kdy budeš od rána do večera v golfovém klubu, Terry, to vážně není fér. Snažím se dopsat knihu. Starám se o Mimi, Michaela i Shonu celý týden a tebe žádám jen o to, abys s nimi trávil alespoň víkendy.

To je to nejmenší, co můžеш udělat,“ protestovala Maggie. Když pojede na venkov s dětmi, může klidně zapomenout, že tam chtěla napsat pár dalších stránek románu. A navíc se jí kvůli plavání nepodaří odjet brzy ráno, takže na ni bude muset Nelsie čekat.

„Myslíš si, že mě bůhvíjak baví procházet se po hřišti a poslouchat Johnyho nejapný žvásty?“ zeptal se Terry nasupeně. „Kdyby to šlo, našel bych si mnohem lepší zábavu, Maggie. Ale tohle je práce.“

Stejná slova slyšela Maggie v životě už tisíckrát.

„No jo,“ odsekla. „Uvidíme se večer. Čau.“ Práskla telefonem. To je prostě pro Terryho typické. Měla si to uvědomit. Přála si, aby se s ním tehdy před lety rozešla definitivně, když zjistila, že ji poměrně dost dlouho podváděl s Riou Kirbyovou. Od té doby bývala z jeho chování často rozčarovaná.

Vrátili se k sobě kvůli dětem a Terry se jí zpočátku snažil vycházet ve všem vstříc, ovšem postupem času se z něho stal opět ten starý sobec, který nehne prstem, aby jí s něčím pomohl. Byla z toho hluboce zklamaná.

Copak toho od něj žádala příliš? Vždyť jen chtěla, aby jí poskytl trochu opory. Aby si rozdělili domácí práce. Aby pochopil, že je otcem a má za své potomky zodpovědnost. Proč se jí toho nedostávalo? Proč ji manžel nepokládal za sobě rovnou? Proč stavěl svou kariéru a pohodový životní styl vždycky na první místo? Proč se nikdy neohlížel na ni? Proč se víc nepodobal Lukovi Reillymu?

Maggie si utrápeně povzdychla. Láskyplný vztah Devlin a Luka jí neustále připomínal, že se její manželství ocitá v troskách. Ve skrytu duše věděla, že by neměla srovnávat, protože přítelkyně žila se svým mužem teprve krátce. Přesto nemohla popřít, že od chvíle, kdy Terryho poznala, se vždycky musela ohánět, aby vyhověla jeho přáním a požadavkům, zatímco Luke nikdy nezapomněl brát na Devlin ohledy. Jednal s ní jako s rovnocennou partnerkou. Spolupracovali v podnikání a nikdy by ho ani nenapadlo považovat ji za služku. Maggie zachvátila vlna vzteku. Ano, to je to pravé slovo. Ona pro Terryho neznamená víc než ubohá služka.

Upřímně řečeno, už toho měla plné zuby, ale v podstatě s tím nemohla nic udělat. Spokojenost dětí pro ni měla prvořadý význam. Rodiče jsou přece od toho, aby se postarali o štěstí svých ratolestí.

Zhroutila se na židli u kuchyňského stolu. Rozhodla se, že odloží další rozhovor s matkou na později a nejprve dokončí stránku, kterou měla rozepsanou. Otevřela soubor, počkala, až se na monitoru objevil text, a letmo si přečetla několik posledních odstavců. Svůj třetí román nazvala *Zrada* a byla si bezvýhradně jistá, že je to dosud její nejlepší kniha. V příběhu vycházela z trpké osobní zkušenosti a psala ho skutečně ze srdce.

Znovu zazvonil telefon.

„Kristepane!!!“ vykřikla mrzutě.

„Haló?“ Tentokrát se vůbec nenamáhala svou zřejmou otráveností skrýt. Bylo jí úplně jedno, co si kdo pomyslí. Stejně zpola očekávala, že jí volá matka.

„Je mi moc líto, že vás ruším,“ omlouvala se na druhém konci telefonu Marcy svým typicky úsečným tónem. Maggie rozpačitě kroutila hlavou. Bylo už skoro pět hodin. Proč jí redaktorka volá v pátek tak pozdě odpoledne?

„Zdravím vás, Marcy. Děje se něco? Připadá mi, že právě teď nejste o nic méně rozčilená než já.“

„Maggie, měla byste vědět, že odcházím z nakladatelství Enterprise. Podala jsem výpověď, ale zůstanu tady ještě týden nebo dva, abych dala všechno do pořádku a předala rozdělanou práci svému nástupci. Chtěla jsem vám to oznámit osobně, protože by mě velmi mrzelo, kdybyste se to dozvěděla od někoho jiného. Mám teď hromadu povinností, takže vás nebudu déle zdržovat. Zatelefonuji vám začátkem příštího týdne a domluvíme si schůzku.“

„Ale, Marcy, co se stalo? Proč?“ vyptávala se Maggie ohromeně.

„Podívejte se, Maggie, teď vážně nemám příliš času. Musím ještě zavolat několika dalším autorům. Slibuji, že se vám ozvu v pondělí hned ráno a potom si o všem popovídáme. Zatím nashle.“

Maggie zůstala stát jako přimrazená a s vytřeštěnýma očima civěla na telefon. To se jí snad jenom zdá! Copak jí doopravdy redaktorka právě sdělila, že končí? Nic takového se přece nemohlo stát. To prostě není pravda. Proboha, jak zvládne dopsat román bez její pomoci? Marcy jí byla od začátku učitelkou a poskytla jí spoustu cenných rad. Všiml si snad někdo významný jejího nadání? To by nebylo žádné velké překvapení, protože odváděla svou práci skutečně vynikajícím způsobem a byla v branži vysoce uznávaná. Ale Maggie by nikdy ani na vteřinu nenapadlo, že by Marcy odešla z Enterprise. Vždyť vlastnila část akcií a měla v nakladatelství obrovský vliv!

Maggie cítila matnou předtuchu, že se děje cosi nepatřičného. Celá ta záležitost se jí zdála podezřelá. Ztracená smůla. Zrovna když potřebuje co nejvíce podpory, musí se všechno takhle zhatit.

4. kapitola

„Liz, zamluvila jste mi na pondělí letenku do Galway?“ zeptala se Devlin své asistentky, když se jako vítr přihnala do kanceláře. Zářila štěstím.

Elegantní mladá žena zvedla hlavu od počítače a protáhla se.

„Ano. Ale poletíte až pozdě odpoledne. Bohužel jsem nesehnala letenku na ráno, takže nebude ve vašich časových možnostech dostat všem závazkům během jednoho dne, a tak jsem vám zarezervovala noc v hotelu Great Southern. Na letišti bude čekat auto, které vás tam odveze, ráno vás opět vyzvedne a do-

praví vás přímo před City Girl. Do Dublinu se vrátíte posledním letadlem druhý den večer. Termíny schůzek jsem vám rozvrhla tak, abyste s rezervou zpáteční let stihla.“

„Výborně. Měla bych ještě o něčem vědět?“

„Moc se toho tady neděje. Příští čtvrtek jsme vyhlásili ‚Dnem pro krásu‘ a večer pořádáme oslavu. Bude to společenská událost. Takle forma reklamy se výborně osvědčila,“ poznamenala Liz.

„Přála bych si, abychom také v Dublinu měli alespoň několik apartmá, kde bychom ubytovali zákaznice zdaleka. Těším se, až uvidím, jak pokračuje přestavba budovy v Galway. Jsem zvědavá, nakolik se ten nápad ujme.“ Devlin si zběžně přečetla plán služební cesty a uvědomila si, že jí nezbude ani chvilka volna. Čekala ji jednání s architektem, stavitelem, návrhářem zahrad a dalšími, kteří měli co do činění s rozšířením galwayské pobočky City Girl.

Liz zmáčkla tlačítko na klávesnici. „Právě jsem poslala kopii vašeho cestovního programu sekretářce Anne, aby tam pro vás všechno zorganizovala. Tohle bude docela jiná liga. První rezidenční centrum zdraví a krásy City Girl.“

„Já vím. Nemohu se dočkat. Stalo se to vážně jen šťastnou náhodou, že jsme získali objekt hned vedle klubu. V tamní čtvrti mají nemovitosti cenu zlata. Samozřejmě že nás pořádně natáhli a museli jsme zaplatit přemrštěnou částku. Luke sice trochu reptal,“ Devlin se usmála, „ale potom uznal, že pobočka si ve-de tak dobře, že z tohoto hlediska je její rozšíření více než oprávněné.“

„Zaplat' pánbůh, že máte v týmu nového účetního. Chudák starý Scrooge by nikdy nepřenesl přes srdce, jak lehkomyšlně rozhazujete peníze.“ Liz protočila panenky, když si vzpomněla na bývalého účetního, který od nich odešel, aby využil nabídky pracovat v továrně na výrobu pleteného zboží, kde podle jeho názoru panoval větší klid než v City Girl.

„Nedělejte si z něj legraci,“ napomenula ji Devlin s úsměvem. „Nezapomeňte, že vypořádat se s mými účty vyžaduje skutečného muže. Kostky jsou vrženy. Naštěstí se zdá, že Andrew má v sobě hodně elánu. Doufejme, že je iniciativní a má výdrž.“

„To se teprve ukáže,“ zamumlala asistentka jízlivě.

Devlin se zasmála a vstoupila do své moderně zařízené kanceláře, kterou před nedávnem nechala celou přebudovat. Místnost byla nyní laděná do teplých odstínů bleděmodré a medově zlaté barvy a světlé krémovomodré závěsy zdůrazňovaly půvab velkých křídlových oken. Vzorované čalounění přepychových křesel a pohovky působilo dojmem, že se člověk ocitl uprostřed obývacího pokoje. Devlin dávala mnohem větší přednost neformálnosti před přílišnou oficialitou. A protože nabídka služeb klubu se týkala především relaxace, byla opravdu přesvědčená, že by i obchodní jednání měla být vedena v příjemném prostředí. Vázy s čerstvými květinami, jemné pastelové malby na hedvábí a vonné svíčky dodávaly místu uvolněnou atmosféru.

Stiskla tlačítko na CD přehrávači a kanceláři se okamžitě rozezněly tiché a konejšivé tóny piana a smyčcových nástrojů skladby *Keeper of Dreams* Philipa Chapmana. Zaposlouchala se do hudby, posadila se do koženého křesla a otočila se zády ke stolu, aby se potěšila výhledem z okna na ruch a shon v parku svatého Štěpána. Venku řádila podzimní bouřka a spustil se prudký liják. Červenozlaté listy mohutných dubů poletovaly v poryvech větru kolem zelených zábradlí.

Devlin ráda jen tak seděla a pozorovala to hektické životní tempo města. Všimla si, že před hotelem Shelbourne právě zastavila černá nablýskaná limuzína, a zahlédla ženu s obrovskými černými brýlemi na očích, která vystoupila z auta a rychle spěchala dovnitř. Ať už to byl kdokoliv, pravděpodobně počítá City Girl svou přítomností. Klub se záhy proslavil mezi zámožnou klientelou a od otevření před několika lety ho navštívily mnohé z významných osobností.

Devlin pořád nedokázala uvěřit, že se jí podařilo zrealizovat plán na založení luxusního klubu zdraví a volného času přímo v centru hlavního města tak úspěšně. Pobočka v Belfastu si vedla dokonce ještě lépe, než kdy doufala, a seznam čekatelů na členství byl v severním Irsku doopravdy sáhodlouhý. Navíc se teď pustili do výstavby rezidenčního centra v Galway, což byla pro Devlin skutečně lákavá výzva. Ráda se pouštěla do nesnadných úkolů a na City Girl byla právem hrdá. Kdyby ji práce v klubu nedonutila vzpamatovat se z Lynniiny smrti, jistě by se propadla do hluboké propasti deprese, a možná by se už nikdy nedokázala znovu vzchopit.

Mimoděk si pohladila břicho. Čekala své druhé miminko a těšila se, že po Lukově boku prožije spokojené a šťastné těhotenství. Pokud se člověk může podělit o veškerá trápení a nesnáze s milovaným partnerem, vyrovnává se pak s obtížnými situacemi mnohem lépe. Věděla, že se vůbec nemusí bát, zda zvládne své dítě vychovat a zaopatřit. Necítila sebemenší záchvěv strachu, že zůstane na všechno sama. V duchu si slíbila, že si užije každou vteřinu příštích devíti měsíců.

Natáhla se, aby zvedla sluchátko. Zoufale toužila povědět tu báječnou zprávu Maggie a Caroline, protože si byla jistá, že budou mít velikou radost. Za celé ty roky, co se přátelily, sdílely společně mnoho zlého, ale teď konečně nastal čas, aby se podělily i o to hezké. Vzápětí si uvědomila, že oznámit jim takovou novinku po telefonu nebude to pravé. Nechtěla si nechat ujít překvapený výraz ve tvářích svých kamarádek, přála si slyšet výkřiky nadšení a potom spočinout v jejich vrělech objetí. Zdráhavě stáhla ruku zpátky.

Obestřel ji nutkavý pocit, že se musí bezodkladně někomu svěřit. Roztržitě bubnovala prsty po desce psacího stolu a přemýšlela, komu zavolat. Věděla, že by se mohla ozvat rodičům, ale dosud ji stále pronásledovala traumatizující vzpomínka na den, kdy prozradila matce, že přišla do jiného stavu, aniž by byla vdaná, a čeká tedy nemanželské dítě. Tehdy navíc zjistila, že byla adoptová-

na a Lydie je ve skutečnosti její teta. Poté se na několik let vzájemně odcizily a její matka propadla těžkému alkoholismu. Naštěstí se dokázaly usmířit, a když Lydie absolvovala léčení ze závislosti, našly k sobě cestu a vytvořily si hezký vztah. Přesto se Devlin i teď svíral žaludek obavami při představě, že by měla matce sdělit, že je opět těhotná. Uvědomovala si, jak je to absurdní, ale zároveň cítila, že zatím není vhodná doba, aby se Lydie dozvěděla, že bude podruhé babičkou.

Smutně si povzdychla. Rozhodla se odložit rozhovor s rodiči na později, ale i tak v hloubi duše litovala, že s nimi nebude moci mluvit osobně. Lydie a Gerry Delaneyovi bydleli momentálně v Bruselu, protože otcí jako jednomu z nejstarších a nejzkušenějších manažerů banky, v níž pracoval, byla nabídnuta zajímavá příležitost podílet se na přípravě organizační strategie finančního ústavu vůči zavedení jednotné evropské měny. To vyžadovalo pobývat nejméně rok v Belgii. Rodiče přijali nápad, že budou žít v zahraničí, okamžitě za svůj a s odjezdem nijak dlouho neotáleli.

Navštívili je s Lukem na pár dní před několika týdny a s úlevou shledali, že si oba pobyt v cizině náramně užívají. Ty nekonečné roky, které Gerry strávil v hlubokých depresích kvůli nezřízenému pití své manželky, jako by rázem zmizely, a otec vypadal, že omládl přinejmenším o dvacet let. Lydie kolem sebe přestala šířit atmosféru nervozity, působila vyrovnaným dojmem a zdálo se, že v sobě konečně nalezla vnitřní klid. Devlin byla upřímně ráda, že se na vlastní oči přesvědčila, jak se rodiče těší přítomnosti jeden druhého, protože se v dobách, kdy se všichni zmítali v obrovských problémech, opravdu nesmírně trápila.

Dříve Lydii často zazlívala, že ji oloupila o dětství i o pubertu. Aby se vyrovnala s matčíným alkoholismem, musela dospět mnohem dřív, než byla připravená. Nemohla popřít, že jí to na duši zanechalo hluboké šrámy. Nedílnou součástí jejího všedního života se stala deprese, každý den propadala nesnesitelným obavám a panickému strachu. Prožívala období zoufalého očekávání, že se matka už znovu neopije, a pokaždé byla krutě zklamaná, když se to opět přihodilo. Mnohokrát přemýšlela o tom, že by ji nejraději zabila. Tyhle nesnesitelné pocity dokáží pochopit jen ti lidé, kteří také vyrůstali v prostředí ovlivněném neovladatelnou touhou po pití jednoho z rodičů. Tehdy by dala všechno své jmění za to, aby mohla vést normální život jako její přátelé.

Moje děti nesmí nikdy, skutečně nikdy, projít podobnou zkušeností, přísahala v duchu. „Díky ti, bože, za Luka,“ zašeptala upřímně. Dělávala to pokaždé, když si uvědomila, jaké měla štěstí, že potkala tak vynikajícího partnera. Ve srovnání s muži obou svých blízkých přítelkyň byl Luke opravdový poklad. Ani jedna z kamarádek nebyla v manželství spokojená. Richard často Caroline surově mlátil, dokud nezjistila, že příčina jeho agresivních sklonů tkví v utajované homosexualitě. A Terry... Devlin se zamračila. Terry dokázal každého

zmást svým nevinným chlapečkým úsměvem a okouzlujícím chováním, ale protože ho dobře znala, věděla, že tenhle muž je ve své podstatě neskutečný sobec a soužití s ním je pro Maggie zlým snem. Každá dívka by si měla dávat na podobné nezralé a prolhané sukničkáře velký pozor. Někdy se musela přemáhat ze všech sil, aby držela pusu zavřenou, když viděla, jak se svou ženou nehorázně zmetá. Copak ten mizera nikdy nepochopí, že by měl být hluboce vděčný, že se mu podařilo získat tak fantastickou manželku, jakou Maggie bezesporu byla? Kromě toho, že se starala o něj, pečovala ještě o tři překrásné děti, které ten tupec nepovažoval za nic víc než důkaz své mužné síly. Pokaždé, když se vychloubal, že dokázal třikrát ukázat světu, jaký je chlap, Devlin se stěží ovládala, aby mu nevrátila facku. Ovšem pomoci s domácími pracemi, udělat si čas na hraní s dětmi nebo se zúčastnit narozeninových oslav už na předních příčkách Terryho žebříčku priorit nestálo. Všechny tyhle starosti s klidem přenechával manželce. Možná byl biologickým otcem svých dvou dcer a syna, ale otcem v pravém slova smyslu nebyl určitě. Od toho dne, kdy Maggie vyšel první román, jí přestal poskytovat i ten chabý kousek podpory, kterého se jí od něj dostávalo předtím. Zdálo se, jako by na ni žárlil, pomyslela si Devlin sklíčeně. Tížilo ji, v jaké se Maggie ocitla situaci, a vážně se o ni bála, protože přítelkyně byla zejména v poslední době vystavena obrovskému stresu.

Každopádně musejí co nejdříve uspořádat dámskou jízdu. Mohly by vyrazit do města a trochu se pobavit. Rozhodla se, že během víkendu zatelefonuje Maggie i Caroline a domluví se s nimi na přesném datu. Caroline se osvědčila jako velmi schopná personální manažerka a Devlin se s ní obvykle vídala každý den v klubu, ale teď odjela na několik dní pryč a vrátí se do práce až v pondělí. Už si společně nepopovídaly celou věčnost. Ostatně to by mohla být ta pravá chvíle, aby jim oznámila, že přišla do jiného stavu. Devlin zajiskřilo v očích. Bude lepší, když je pozvu k sobě domů, napadlo ji. Strávíme příjemný večer klábosením u krbu jako za starých časů. Stejně měla každá z nich na srdci spoustu věcí, se kterými se chtěla kamarádkám svěřit, a na takové rozhovory není restaurace nejvhodnějším místem.

Letmo se podívala do diáře. Za necelou čtvrt hodinu měla na programu jednání ohledně rozpočtu. Alespoň že mě teď ohledně financí nečekají žádné zbytečné spory, pomyslela si. Nový účetní Andrew Dawson naštěstí považoval za rozumné investovat peníze do rozvoje podniku.

Ráda by na schůzce prezentovala několik návrhů na zlepšení služeb v dublinském centru. Protože zemi zaplavila vlna zájmu o alternativní léčebné techniky, začali i v City Girl v nedávné době praktikovat hodně nových terapií. Součástí hlavní nabídky tvořila kineziologie, homeopatie, meditace reiki, somatoterapie a léčba bioenergií. V klubu se prováděla akupunktura a reflexní terapie a probíhala výuka tai-či. Kurzy tohoto východního umění byly neustále za-

mluveny na dlouhou dobu dopředu. Devlin nyní disponovala mnoha prostředky, jak poskytnout svým zákaznicím tu skutečně nejlepší péči.

Usadila se pohodlněji, natáhla si nohy a v duchu zase začala plánovat. Už delší dobu uvažovala nad vybudováním malé místnosti určené k meditaci. Většina klientek, které City Girl navštěvovaly, podléhala v běžném životě velkému stresu. Na ženy je ze strany společnosti v posledních letech vyvíjen značný tlak, uvědomila si pochmurně. Zaslechla hlasité zahoukání a podívala se, co se venku děje. Dole na ulici stál taxík a jeho řidič našťavaně troubil na muže, který mu neomaleně vjel svým vozem do cesty a zařadil se před něj. Provoz v centru města dosahoval neúnosné míry a lidé čím dál tím častěji hovořili o nutnosti silničního obchvatu. Klub se proto otevíral už v šest hodin, aby vyhověl potřebám žen, které si rády chodily ráno zacvičit, ale zároveň se chtěly vyhnout úmorným dopravním zácpám.

Přestože se v City Girl daly najít přepychové, pohodlně zařízené prostory vhodné k odpočinku a rovněž knihovna a čítárna s bohatým výběrem publikací, meditační místnost by jistě vyhovovala zákaznicím, které si přály vzdálit se na čas od lidí a chvíli setrvat v tichosti a klidu o samotě. Všude by byly svíčky, zvonky a drahé kameny, v pozadí by hrála meditační hudba, na zemi by ležely polštáře a tlumené osvětlení by navozovalo dojem pokoje a bezpečí. Rozhodně prosadí, aby se něco takového v novém areálu v Galway zřídilo.

Doba se v mnohém změnila. Hektické životní tempo charakteristické pro počátek devadesátých let, kdy City Girl zakládala, se mírně zpomalilo a lidé se začali více zaobírat svou duší a niternými pocity. Devlin samozřejmě přiznávala, že v tělocvičně a posilovně se málokdy našlo volné místo, ale přesto si byla vědoma, že nyní ženy žádají víc. Chtě nechtě musela s požadavky klientely držet krok.

Zvedla telefon. „Liz, prosím vás, až se vrátím z Galway, naplánujte mi jednání se všemi z vedení. Chtěla bych nadhodit pár nápadů a musím vědět, jak se k nim vyjádří ostatní. A obstarala byste mi výtisk *Irského průvodce alternativními terapiemi*? Doporučila mi ho Caroline, tak bych se do něj chtěla mrknout.“

„Jistě,“ odpověděla asistentka vesele. Liz nikdy nedělala s ničím dlouhé cavityky. Devlin se pousmála. Mohla by strčit ruku do ohně za to, že bude mít tu knihu na stole dřív, než dnes půjde domů.

Podívala se na hodinky a spočítala si, že jí do schůzky s účetním stále zbývá deset minut času. Měla by vyřídit vzkazy, kterých jí Liz předala celý stoh, ale pak došla k závěru, že to prozatím odloží. Právě teď se jí vůbec nechtělo řešit jakékoliv obchodní záležitosti.

Vstala z křesla a přistoupila k nízkému konferenčnímu stolku, na kterém ležela hromada aktuálních novin a několik čísel vybraných časopisů. Vzala si přílohu jednoho deníku s nabídkou realit a uvelebila se na pohodlnou pohovku, aby se podívala, jestli něco zajímavého neupoutá její pozornost.

Protože otěhotněla, museli se s Lukem konečně definitivně rozhodnout, zda budou žít v Anglii, nebo v Irsku. V posledních letech neustále cestovali mezi oběma zeměmi. Její muž vlastnil v Londýně elegantní prostorné podkrovní apartmá s výhledem na Temži, které však, bohužel, nebylo vůbec vhodné k výchově dítěte. Ani její luxusní dublinský byt nebyl pro takový účel ideálním místem.

Devlin si povzdychla. Když se jí narodila Lynn a bydlely spolu v odporném paneláku v Ballymunu, ze všeho nejvíc postrádala velkou zahradu. Záleželo jí na tom, aby si její dítě mohlo hrát venku v krásném prostředí, aniž by se neustále strachovala, že se mu přihodí něco zlého. Navíc toužila po novém domově, který by jí a Lukovi patřil rovným dílem. Chtěla, aby si společně pořídili nějaký pěkný dům, naplánovali si, jak ho zařídí, a nakoupili ten nejhezčí nábytek. Nešlo o to, že by si připadala v manželově londýnském apartmá nesvá nebo jemu se nelíbilo v jejím bytě. Pokud mohla být s ním, nezáleželo jí na tom, kde se právě nachází. Věděla, že po jeho boku bude šťastná kdekoli na světě. On byl jejím přístavem a útočištěm v dobrých i špatných časech. Přesto by bylo příjemné, kdyby si našli útulné místo, kde by mohli budovat pevné rodinné zázemí.

V koutku duše cítila, že by raději zůstala v Irsku. Žila v Anglii s malou Lynn a byla moc ráda, když se po několika letech opět vrátila domů. Ovšem musela brát ohledy na Luka, který byl velmi úspěšný obchodník s nemovitostmi a kanceláře jeho společnosti sídlily v Londýně. Nejspíš by bylo pro všechny strany snazší, kdyby se odstěhovali do Anglie a ona by na dva nebo tři dny v týdnu dojížděla do Dublinu, aby vyřídila nezbytné záležitosti ohledně chodu klubu. Ale ať už to dopadne jakkoliv, stejně bude mít plné ruce práce. Jakmile uvedou do provozu rezidenční centrum v Galway, plánovali postupně založit další pobočky City Girl v Corcu, Wexfordu a Limericku.

Každopádně není vůbec nutné, abych se tím znervózňovala právě teď, napomenula se Devlin, když si pročítala realitní přílohu. Především musejí s manželem dobře rozvážit, kde budou žít a jaký typ domu hodlají koupit. Promluví si o tom během víkendu, ale prozatím nebude na škodu, když vybere několik míst, která by si mohli jít eventuálně prohlédnout, kdyby si Luke náhodou myslil, že setrvat v Dublinu je pro ně to nejvhodnější řešení.

5. kapitola

Luke Reilly podal svou ochrannou přílbu stavbyvedoucímu a potřásl mu rukou. „Pokračujete naprosto skvěle, Ronane. Rekonstrukce se pomalu chýlí k závěru. Jedu se teď podívat na jeden pozemek v severním Dublinu, který je na

prodej, takže bychom tam mohli zanedlouho začít s výstavbou nových domů.“ Usmál se.

„Jasná věc, šéfe. Už se těším,“ odvětil Ronan Williams vesele.

„V pořádku. Kdykoliv se mi ozvěte. Máte moje číslo na mobil, kdybyste se mnou potřeboval nutně mluvit,“ dodal Luke a rázným krokem odcházel k místu, kde zaparkoval volvo.

Odjel ze staveniště v přístavní čtvrti a zamířil směrem k Pointu. Východní vítr hnal před sebou přívaly prudkého deště, velké kapky stékaly v proudech po čelním skle auta a Luke musel zapnout stěrače. Hladina řeky Liffey byla rozbourená a zpěněné vlny se rozbíjely o bóje. Jak rád by teď stál na palubě dvacetitisícitunové lodi, která veze obrovský náklad do Afriky nebo Spojených států. Vzpomněl si na tu nádhernou dobu, kdy se jako námořník plavil po celé zeměkouli, a nostalgicky si povzdychl.

Ze srdce si přál, aby jednoho dne vyrazili s Devlin na moře spolu. Chtěl, aby na vlastní oči viděla všechny ty divy světa, které kdysi sám měl tu možnost spatřit. Čarokrásné západy a východy slunce, při kterých se člověku až tají dech. Rušné exotické přístavy Afriky a Dálného východu, nezapomenutelné mrakodrapy na Manhattanu v New Yorku, všechna ta daleká nádherná města a skvostné přírodní scenérie. Někdy v hloubi duše zatoužil, aby se ty dny plné rozmanitých dobrodružství alespoň na okamžik vrátily. Tehdy skutečně býval pánem svého času, zatímco nyní byli s manželkou oba natolik zaneprázdnění, že se jim málokdy podařilo vyšetřit si trochu volna pro sebe. V podstatě tomu tak bylo od chvíle, kdy se seznámili. Devlin se až po uši ponořila do podnikání a on za ní dojížděl z Londýna, kdykoliv mu to pracovní závazky umožnily, což však nebývalo příliš často. Dlouhá plavba by pro ně byla velkým zážitkem a vítanou příležitostí k odpočinku. A navíc by měl svou ženu od rána do večera celou pro sebe a nemusel by se o ni dělit se City Girl. Luke se usmál, na křižovatce zahrnul doleva, odjel z přístavu a pokračoval dál po silnici Alfieho Byrnea. Pokoušet se přimět Devlin, aby všeho nechala a vydala se s ním na cestu, bylo zcela zbytečné, ale líbilo se mu o tom snít.

Odbočil doprava směrem ke Clontarfu a všiml si, že právě vrcholí příliv. Rackové kroužili nad zčeřenou hladinou vody a pronikavě vřeštěli. Devlin bydlí v opravdu hezké čtvrti, přemítal v duchu. Rád se díval na moře z bytu své manželky, odkud byl nádherný výhled. Pokaždé, když přijel do Dublinu, byl nadšený, že se z jakéhokoliv místa ve městě dostane za necelou hodinu k pobřeží nebo na venkov.

Budou si muset se ženou brzy důkladně popovídat o tom, kde bude nejlepší koupit domek, když nyní čekají přírůstek do rodiny.

Už dříve přemýšlel, že by některého ze svých zaměstnanců povýšil, aby za jeho nepřítomnosti vedl společnost v Anglii, zatímco on by se mohl více angažovat v Irsku a rozšířit zde počet spravovaných nemovitostí. Napadlo ho, že by

se pro tu práci nejvíce hodil schopný manažer Joe Kinsella, který byl vůči firmě vždycky loajální a Luke mu plně důvěřoval. Ale takové úvahy byly zatím víceméně bezpředmětné, protože v první řadě stejně musí podrobně probrat všechny aspekty věci s Devlin. Trh s nemovitostmi byl v Irsku momentálně na vzestupu a všechno nasvědčovalo tomu, že Dublin je zrovna teď tím pravým místem, kam se přistěhovat. Usmál se, když si uvědomil, že svým způsobem bylo rozhodnutí, ve které zemi bude s manželkou žít, uděláno za něj.

Luke si právě jel prohlédnout pozemek, jehož zakoupení vypadalo jako výhodná investice. Nacházel se nedaleko letiště a pouhých patnáct kilometrů od centra města. Ideální místo pro novou bytovou zástavbu.

Za čtvrt hodiny minul nájezd na dálnici M 50 a zamířil na výpadovku na sever. Liják pomalu slábl a paprsky slunce se ze všech sil snažily probíjet skrze temné mraky. Konečně nechal ruch velkoměsta daleko za zády. Zbožňoval venkovskou krajinu a mnohdy se mu zastesklo po klidných procházkách pod širým nebem. V Londýně si může vyjít tak akorát na Primrose Hill, pomyslel si zatrpkle, zahrnul doleva a pokračoval v jízdě po úzké neupravené silnici. Za pár minut dorazil k odbočce na polní cestu. V dálce jezdily traktory z jedné strany pole na druhou. Luke zaparkoval, otevřel kufr a vyndal holínky.

Po tváři mu stékalo několik kapek deště. S potěšením se zhluboka nadechl čerstvého vzduchu, udělal první krok do vlhké hlíny a naráz vězel až po kotníky v blátě. Sklonil hlavu a všiml si, že ze země vykukují červené brambory. Uznal, že pozemek je kvalitní a pro jeho záměry vhodný. Měl rozlohu přinejménším čtrnáct akrů. Přišlo mu trochu líto, že až tu zrealizuje své plány, nezbude po bramborovém poli ani památka a na jeho místě vyroste nejméně stovka nových domů. Přesto věděl, že kdyby to tady nekoupil on, udělal by to bezesporu někdo jiný. Tomu se říká pokrok.

Pozvolna kráčel kolem pozemku a pozoroval usilovnou práci traktoristů. Ptáci vesele cvrlikali a on se na okamžik zastavil, aby se zaposlouchal do jejich zpěvu. Vzpomněl si na svého otce, kterého hluboce miloval, a najednou se mu srdce sevřelo steskem. Když byl malý, mnohokrát se spolu potulovali přírodou a Luke si teď zoufale přál, aby tady mohl stát s ním. Po pár minutách přemítání se vrátil do auta, nastartoval a zamířil zpátky k městu. Jakmile se před ním objevil nájezd na M 50, impulzivně strhl volant a odbočil doleva, aby se zařadil do rychlého proudu aut, která se po dálnici řítily směrem na jih. Za dvacet minut zastavil před hřbitovem v Suttonu, kde v pokoji odpočívali oba jeho rodiče.

Od chvíle, kdy se dozvěděl, že je Devlin těhotná, nedokázal vzpomínku na ně vymazat z mysli. Kdyby byli ještě naživu, jistě by s ním sdíleli nejen štěstí, ale i nemalé obavy. Určitě by se nad vnoučátkem rozplývali blahem a stali by se z nich báječní prarodiče.

„Bože, prosím, ať Devlin nepostihnou žádné komplikace,“ modlil se šep-tem, když se váhavě ubíral pěšinkou k hrobu. Cítil se provinile, že přichází s prázdnýma rukama, ale květiny, které sem přinesli s manželkou před týdnem, pořád ještě krásně kvetly.

Luke postával s hlavou skloněnou a přemýšlel. Znovu se spustil mohutný liják a ledové kroupy ho bodaly do tváří. Bylo mu to úplně jedno.

„Pomoz mi, tati, abych se stal dobrým otcem. Takovým, jakým jsi byl ty. Mami, dávej pozor na Devlin. Ať se jí nepříhoda nic zlého. A prosím, opatruj naše dítě.“ Pomalu se snášel soumrak a jeho upřímná slova se nesla podzimmím větrem. Radost z toužebně očekávaného příchodu potomka na svět mu kalilo vědomí, že ho rodiče nikdy neuvidí.

6. kapitola

„Blahopřeji! Umístil ses skvěle! Pojď ke mně, ať mohu políbit jednoho z nejvlivnějších mužů v zemi. Je to senzace!!! Caroline, zlatíčko, vypadáš neodolatelně. Richarde, musím se přiznat, že pro tebe mám odjakživa obrovskou slabost. *Tolik* tvé ženě závidím.“ Antonie Dunwoodyová se s přehnaně dramatickým gestem vrhla na oba manžele a mávala kolem sebe rukama jako velký vyplašený papoušek kakadu. Letmo je oba políbila a mírně poodstoupila, aby nenápadně pohlédla do velkého zrcadla zavěšeného šikmo na zdi, protože potřebovala zjistit, kdo z přítomných ji pozoruje. Caroline se zastavilo srdce. Odešli s mužem z večírku po několika hodinách nudné společenské konverzace, aby spolu v klidu povečeřeli, a Antonie Dunwoodyová byla poslední osobou, kterou zrovna teď chtěla vidět. Tahle nesnesitelná ženská k sobě ráda přitahovala pozornost veřejnosti. Byla do hloubi duše přesvědčená, byť nejspíš mylně, že patří mezi nejpůsobivější a nejvýznamnější dámy dublinských vyšších kruhů. Richard ze zdvořilosti povstal a potřásl jí rukou. „Antonie, jsem rád, že tě vidím. Jako vždycky ti to nesmírně sluší.“

„Drahý, před pár dny jsem se vrátila z Milána. Rozházela jsem tam celé jmění. Ale vždyť peníze jsou přece od toho, aby se rozmařile utrácely!“ Afektovaně se zasmála. Záměrně mluvila *dost* hlasitě, aby se každý v restauraci dozvěděl, že jela do Itálie nakupovat, ovšem zejména jí záleželo na tom, aby skutečně nikdo nepochyboval, že má spoustu peněz a může si podobné výlety opravdu dovolit. Některé z žen, které tady dnes večer seděly v drahém oblečení špičkových značek, by neměly ani na suchou kůrku chleba, pokud by je nevydržovali manželé nebo, jak tomu bylo ve většině případů, bohatí milenci.

Bože, ta babizna se prostě nikdy nepřestane strojit jako mladá holka, konstatovala Antonie v duchu, když si koutkem oka všimla jisté starší vdané dá-

my, která u protějšího stolu právě dojídala večeři. Jak tu potvoru vůbec může napadnout, že dělá na lidi dojem? Tváří se, jako by byla bůhvídko důležitý. Stejně všichni vědí, že se bez okolku vyspí s každým, kdo se na ni jen trochu zálibně podívá, uvědomila si škodolibě a otočila se ke Caroline. „Musím říct, zlatíčko, že máš na sobě vážně úžasné šaty. Kde jsi je, propánaboha, sehnala?“

„Snažím se podporovat mladé irské návrháře. Tenhle model je dílem velmi talentované a šikovné dívky, která teprve nedávno dostudovala. Je to neteř Charlese Stokesa,“ odpověděla Caroline přívětivě.

„Ach tak. Chápu. Jeho smrt mě moc mrzí. Je to tragédie, že ho postihla zrovna rakovina. Byl to báječný člověk.“ Kdo si vlastně ta Yatesová myslí, že je? Malá nafoukaná coura. *Snažím se podporovat mladé irské návrháře*, no pěkně děkuju! Manžel by jí cestu do Milána nezaplátil v žádném případě. A Paříž určitě zná jen z obrázků. Richard mezi smetánkou nechvalně proslul jako obrovský lakomec. Pokud někomu prokázal službu, nikdy si ji nezapomněl naučtovat. Slovo jako sleva v jeho slovníku neexistovalo. Prosazoval názor, že přátelství do obchodních vztahů nepatří. Měla bych to tady s nimi rychle ukončit, pomyslela si rozladěně, přesto jí z tváře nezmizel sladký úsměv.

„Nezlobte se, drahouškové, ale musím sebou hodit. Spěchám na flám k Willymu Reidovi. Víte přece, jak snadno se urazí, když k němu dorazíte na oslavu pozdě. Ale vás očividně nepozval. Škoda. Přicházíte o hodně, protože večírky, které pořádá, bývají velkolepé. Takže se mějte hezky a nashle.“

Antonie se nesla restauraci k východu a cestou kynula hlavou na všechny strany, aby neopomněla pozdravit nikoho ze svých známých.

„Nána pitomá. Tyhle její teatrální výstupy mi v Americe rozhodně chybět nebudou,“ poznamenal Richard mrzutě.

„Připadá si přehnaně důležitá,“ odvětila Caroline a napíchla na vidličku štavnatou hřebenatku.

„Myslíš, že dokážeš čelit pomluvám, které se o nás budou šířit, až se roznese, že jsem odjel do Bostonu a probíhá rozvodové řízení?“ Richard odložil příbor a upřeně se zahleděl své ženě do očí.

Caroline se napila minerálky. „Předpokládám, že se ke mně přestane většina lidí hlásit. Dávno jsem si uvědomila, že jsem na společenské akce zvaná jen proto, že jsem tvoje žena. A já jsem nikdy žádné pozvání neodmítla jedině z toho důvodu, abych vyhověla tvému přání. Pokud do smrti nikoho z těch zazených pokrytců nevidím, nebude mi to vadit ani v nejmenším.“

„Jenomže musíš počítat s tím, že si na nás pravděpodobně smlsnou všechny bulvární plátky. Jako vysoce postavený pár jsme pro novináře chutné sousto. Nezapomeň, co následovalo, když jsme poprvé oznámili, že se rozcházíme. A vzpomínáš si, jak odporně se před lety zachovala ta příšerná ženská k Devlin? To bylo doopravdy neuvěřitelně sprosté,“ prohlásil Richard znechuceně.

Ještě dnes mu běhal mráz po zádech, když si vybavil záštiplný článek, který byl kdysi o manželčině přítelkyni zveřejněn.

„Jakmile se něco podobného stane, okamžitě je zažalujeme a ty přiletíš domů a obhájíš nás,“ prohodila Caroline žertem.

„Prosím tě, mluv vážně.“

Jeho žena zaúpěla. „Podívej se, Richarde, jestli o tom začnu uvažovat tímhle způsobem a budu podrobně rozebírat veškeré možnosti, co se může nebo nemůže přihodit, nejspíš záhy ztratím nervy a nakonec to celé zbaběle vzdám. Ale já se skutečně hodlám alespoň jednou v životě postavit problémům čelem, jak jsem se to naučila na schůzkách Anonymních alkoholiků.“

„Víš, že se rozvádět nemusíme,“ řekl Richard naléhavým tónem.

Caroline šokovaně strnula a zírala na svého muže s rozčileným výrazem ve tváři. „Tohle všechno jsme už důkladně probrali. Oba jsme s rozvodem souhlasili. Proč to najednou měníš? Proč ustupuješ?“

„Nic takového nedělám. Jde mi jen o tvé dobro. Mám o tebe starost,“ bránil se chabě.

„Nech toho, Richarde.“ Caroline se zhluboka nadechla. „Tohle se mě nijak netýká. Ty máš prostě strach. Bojíš se, že se ti v Bostonu nebude líbit, a hledáš únikovou cestu. Doufáš, že se ti podaří nechat otevřená zadní vrátka, abys mohl kdykoliv přijet zpátky, a předpokládáš, že se pak všechno zase vrátí do starých kolejí. Copak nechápeš, že se ani jeden z nás nedokáže postavit na vlastní nohy, pokud se budeme vzájemně ustavičně vodit za ručičku?“

„Jsi velmi odvážná žena, Caroline. Prokázala jsi to mnohokrát,“ dodal zarmouceně. „Vážně chci do Ameriky odjet. Homosexuálové tam opravdu nejsou vystaveni sebemenším příkořím. Kdyby se o mojí sexuální orientaci dozvěděli lidé tady, určitě by mě ukamenovali. V Bostonu nikdo netuší, kým jsem byl a jakých úspěchů jsem dosáhl. Nebudu muset lpět na žádné proklaté pověsti, ani se nechat svazovat nějakými konzervativními konvencemi. Prožili jsme s Charlesem ve Státech velmi šťastné a spokojené období, než zemřel.“ Ztěžka polkl.

„Vím, že ano.“ Jeho žena natáhla ruku a konejšivě ho pohladila. „Přála bych si, aby byl stále naživu, protože i já jeho přítomnost postrádám. Ale on už mezi námi není a ty se, chtě nechtě, musíš vzchopit. Když moje matka podlehla nemoci, také jsem chtěla zemřít. Každý večer jsem se ukládala ke spánku s modlitbou, abych se nikdy neprobudila. A jakmile jsem ráno otevřela oči, mohla jsem se zbláznit zlostí, že pořád ještě dýchám. Se smrtí se musí smířit každý. Jiné východisko neexistuje. A nemá smysl se o to přít.“

„Připadá mi, že moje obavy pramení především z toho, že v té zemi nikoho pořádně neznám. Zvykl jsem si mít neustále po boku blízkého člověka. Tebe, Charlese, koneckonců i svou matku. V Americe budu sám.“

„Vždyť to tak jistě nezůstane napařád,“ utěšovala ho manželka. „Třeba se

brzy seznámíš s někým milým a sympatickým. Každopádně tam panuje svoboda a ty se nebudeš muset nikomu zpovídat ze svých skutků. Po tom jsi přece vždycky toužil. Ostatně, když ses zmínil o matce...,“ zvedla tázavě obočí. „Kdy jí to vlastně hodláš sdělit?“

Richard zvedl skleničku a napil se bílého vína. „Zřejmě se tomu o víkendů nevyhnu, protože prodej firmy se uskuteční hned v pondělí. Nevím, zda je horší jí oznámit, že se rozvádíme, nebo že mám v úmyslu emigrovat. Patrně ji trefí šlak.“

Caroline se zamračila. „Tvoje matka má nervy z ocele. Je to nejtvrdošíjnější ženská, jakou jsem kdy poznala. Neboj se, ona se s tím dříve či později vyrovná.“

„Nezapomeň, jak je na mně závislá –“

„Přestaň, Richarde,“ přerušila ho Caroline ostře. „Tohle už jsme jednou provždy vyřešili. Sarah se prostě chová jako despota. Nikdy tě dobrovolně nenechá žít podle tvých představ. Teď máš šanci se z jejího vlivu vymanit. Je bohatá. Zaměstnává hospodyně, která ji může v případě nutnosti kdykoliv kamkoliv odvézt. Těší se výbornému zdraví. Ačkoliv jí je přes sedmdesát, je ve vynikající kondici. Čeká ji přinejmenším dalších deset let života, možná i víc.“

„Já vím, já vím. Jenom se mi nechce poslouchat dlouhé kázání o povinnostech vůči církvi a smrtelném hříchu, kterého se v jejích očích dopouštím. Ale vždyť ji znáš.“

Sarah Yatesová byla zapřísáhlá katolička. Považovala rozvod za nejtěžší ze všech hříchů, ba co víc, podle jejího názoru šlo přímo o ďábelský vynález. Zarytě si odmítala přiznat, že Richarda přitahují muži, protože homosexualitu pokládala téměř za zločin. Když jí s konečnou platností sdělil, že se jeho sexuální orientace liší od ostatních, ujistila ho, že se mylí, protože *ona* by nikdy tak ohavnou kreaturu na svět nepřivedla. Nazvala celou věc holým nesmyslem a vysvětlila mu, že podléhá této zvrácené představě, protože mu žena neposkytuje patřičné manželské zázemí. Otevřeně shodila veškerou vinu na Caroline a neotálela, aby jí ještě ten den večer zavolala. V rozlíceném telefonátu jí nehorázně vynadala a označila ji za příčinu synových sexuálních potíží.

Možná chodí poctivě do kostela a usilovně se modlí k Bohu, ale křesťanka rozhodně není, pomyslela si Caroline našťavaně. V jejím srdci by člověk nenašel ani kapku slitování. Neustále strkala nos do věcí, které se jí nijak netýkaly, potřebovala mít nad vším kontrolu, navíc byla chladná a vypočítavá, nemluvě o tom, že necitlivým přístupem pošramotila duši svého syna. Byla mistrem citového vydírání. Pokud Richard neskákal, jak pískala, postarala se o to, aby ho ještě dlouho poté pronásledoval pocit viny. Všechny kolem sebe otravovala a sekýrovala. Jakmile s něčím nesouhlasila, nepřetržitě vyvíjela mírný, ale zákeřný nátlak, dokud neprosadila svou. Caroline ji upřímně nenáviděla.

Richard ji vytrhl ze zadumání. „Určitě za ní nepůjdeš se mnou?“ zeptal se prosebně.

„To v žádném případě nepřichází v úvahu. Copak si nevzpomínáš, jak mi telefonovala, aby mi vyčetla, že jsem v tobě svým otřesným chováním vyvolala mylný dojem, že jsi homosexuál? Zapomněl jsi, jak zareagovala, když jsme jí oznámili, že jsme podali žádost o anulování sňatku, protože odjíždíš s Charlesem do Bostonu a já jsem využila nabídku pracovat v Abú Dhabi? Nevybavuješ si snad tu děsivou scénu, kdy mi nadávala, že jsem sprostá coura, která nemá vychování? Ona je absolutně přesvědčená, že kdyby ses oženil s vhodnou partnerkou, nikdy by k ničemu podobnému nedošlo. Ne, Richarde, já s tou ženou mluvit nehodlám. Bojím se, že bych ve vzteku vyhrkla něco, čeho bych později litovala. Tohle je pouze na tobě. Alespoň pro jednu se musíš postavit sám za sebe. Neustále si připomínej: ‚Jde o můj život a chci ho žít podle svého.‘ Sarah se také na nikoho neohlíží.“

„Máš pravdu. Přesto bych raději čelil tomu nejpřísnějšímu soudnímu tribunálu než své matce,“ přiznal se Richard smutně.

„Protože teď jde o tebe. A obhájit vlastní názory a rozhodnutí je vždycky obtížnější než bojovat za práva někoho jiného.“

Za okamžik k nim taktně přistoupil mladý číšník, aby odnesl použité nádoby po prvním chodu. Richard s Caroline se opřeli do pohodlných židlí a usmáli se na sebe. Všude kolem se ozýval šum nezřetelného hovoru ostatních hostů. Elegantní restaurace byla honosně, přesto vkusně zařízená. Stoly stály daleko od sebe, aby poskytovaly přítomným dostatek soukromí, a na každém z nich se třepotaly plamínky svíček. Vysoká úzká okna rámovaly nádherné zlaté damaškové závěsy s tmavočervenými štrápci, které místnosti dodávaly příjemnou atmosféru starých časů. Tlumené stropní osvětlení vrhalo tajemné stíny na karmínovozlaté aksamitové tapety a jemný červený vzor na stínítkách lamp podtrhoval jejich krásnou barvu. Caroline si chvílemi připadala, jako by se ocitla uprostřed zámeckého salonu. V krbu hořely špalky dřeva a nápaditě aranžované čerstvé květiny ve vázách navozovaly dojem útulnosti a domácího pohodlí. Během posledních několika let navštívila s manželem všechny vyhlášené restaurace ve městě, z nichž některé byly tak okázalé, až se do nich skoro dělala chodit. Ale tady se jí opravdu líbilo a těšilo ji, že se rozhodli naposledy společně povečeřet právě zde. Jakmile veřejně oznámí plánovaný rozvod, nebudou mít ani minutu klidu, kterou by mohli strávit o samotě.

„Hodně ses změnila,“ poznamenal Richard podivným tónem, když pozorový číšník odešel. „Oženil jsem se s plachou a ostýchavou myškou a najednou přede mnou sedí sebevědomá dáma. Jsi mnohem asertivnější než dřív. Dávno jsi přestala být bázlivou panenkou.“

Jeho manželka se ušklíbla. „Já vím. Chovala jsem se naprosto příšerně. Každá maličkost mě úplně vyvedla z míry. Ale dokázala jsem se vypořádat se spoustou nepříjemných životních okolností a naštěstí jsem se poučila. Když se člověk naučí překonávat nesnáze, stává se mnohem silnějším. Pevně věřím, že ta

stará nesmělá a vystrašená Caroline zmizela navždy a už se nikdy nevrátí zpět. Přesto stále čas od času propadám nesnesitelné hrůze z budoucnosti a návalům panického strachu. Chci se toho definitivně zbavit. A to se mi může podařit jedině tak, že začnu vyhledávat situace, kterých se hrozím nejvíc, a postavím se jim čelem. A pro mě je největší výzvou zlomit obavy ze samoty.“ Povzdychla si. „To je jeden z důvodů, proč nechci rozvod déle odkládat.“

„Možná potkáš skutečného muže, který bude pro tebe tím pravým,“ prohodil Richard stydlivě a rozpačitě si pohrával s polévkovou lžící.

„Nechci se bezhlavě vrhnout do dalšího vztahu. Pokud se to jednou stane, stane se to, pokud ne...“ Pokrčila rameny. „Když jsem byla mladá, nepřála jsem si nic jiného než se provdat a ta zoufalá touha mi zaslepila oči. Proto jsem si vzala tebe. Nezopakují stejnou chybu znovu.“

Manžel neodpověděl.

Chvilí seděli mlčky a čekali, kam se bude rozhovor vyvíjet dál. „Svěřila ses Devlin a Maggie, že se rozvádíme?“ zeptal se Richard nakonec. Caroline odmítavě zavrtěla hlavou.

„Dosud ne. Musím si na tu myšlenku nejprve sama zvyknout.“

„Jsem si jistý, že až se to ty dvě dozví, konečně jim spadne kámen ze srdce,“ pronesl sarkasticky.

„Nebud' jízlivý, Richarde. Soudíš je nespravedlivě,“ odsekla Caroline podrážděně.

„Promiň mi to,“ omluvil se stručně, ale jeho slova nevyzněla příliš upřímně.

„Obě mé přítelkyně se ke mně chovaly doopravdy laskavě, když jsi se mnou jednal jako hrubián. Mohla jsem se na ně kdykoliv obrátit. Uvědom si, že jsem horoucím peklem prošla díky tobě.“ V jejím hlase byl patrný víc než náznak hněvu.

„Řekl jsem, že mě to mrzí, tak to nerozváděj. Nikam to nevede,“ zamumlal. Pokaždé mu bylo trapně, když mu připomínala, jak s ní v minulosti zacházel. Ten pocit bytostně nesnášel.

„Dobře. Ale buď tak hodný a přestaň se jednou provždy vyjadřovat o mých kamarádkách neuctivě,“ požádala ho odměřeně. „Přemýšlím, kdo z právníků asi koupí tvou praxi,“ zauvažovala nahlas, aby změnila téma.

Richard se zatvářil pohrdavě. „Nezáleží mi na tom, ani co by se za nehet vešlo, pokud z prodeje získám hromadu peněz. Stejně stojí za starou belu.“

Caroline zvedla hlavu a podívala se na svého muže. Byl pohledný, úspěšný, ale v očích se mu zračil výraz prázdnoty. V hloubi duše ho litovala. Celé roky usilovně budoval právní kancelář, až se stala jednou z nejvýnosnějších v zemi a jejích služeb využívala většina významných osobností nejvyšších společenských kruhů. Hnala ho obrovská motivace. Snažil se ze všech sil vyhovět mimořádným nárokům matky, která ho nutila do kariéry, o níž v podstatě nestál, ale protože ho neustále srovnávala s jeho zesnulým otcem, bývalým vynikajícím

čím advokátem, trpěl komplexy méněcennosti a pokoušel se svůj vnitřní nezáměr o právo zakrýt vysokým nasazením. Když se s ním poprvé setkala, věděla bezpochyby, že stojí tváří v tvář ambicióznímu a ctižádostivému muži. Ovšem teď se zdálo, jako by pro něj všechna jeho práce najednou ztratila smysl. Snad je to k něčemu dobré, pomyslela si s nadějí. Možná se jen proto dokáže své firmy vzdát tak snadno. Přestal být na jejím chodu emocionálně závislý.

„Doufám, že vyděláš jmění. Zasloužíš si to,“ řekla mu vřele, když se u jejich stolu znovu vynořil číšník. Přinesl Richardovi silný hovězí vývar a pórkovou polévku s brambory pro ni.

Pohroužili se každý do vlastních myšlenek a v tichosti jedli. Oba přemítali, co nového jim budoucnost přinese.

Caroline si nalila na prsty trochu čistícího mléka a lehkými krouživými pohyby ho nanasla na tvář. Měla sto chutí vykašlat se na odličování a nejradyji by se okamžitě svalila do postele a zavrtila pod peřinu. Ale uvědomovala si, že ve svém věku nesmí péči o pleť zanedbávat, nehledě na to, že by si make-upem a řasenkou ušpinila povlečení polštáře. Drobné jizvičky, které se jí v poslední době objevily pod očima, byly neklamným příznakem blížícího se stáří. Odteď přestává být kosmetika zábavou a stává se nutností, pomyslela si otráveně. Dvacetileté dívce stačí jednou za čas použít osvěžující tonikum, ale jakmile žena překročí třicítku, musí se začít věnovat ošetřování obličeje pravidelně. Muži mají zatracené štěstí, láteřila v duchu. Ačkoliv Richardovými hustými černými vlasy začínaly pozvolna prostupovat šediny a vrásky okolo očí a úst se mu docela nepostřehnutelně prohloubily, nijak mu to na přitažlivosti neubralo, ba právě naopak. Působil dojmem zralého muže v nejlepších letech.

Náhle pocítila, že opět začíná propadat hluboké depresi. Postává tady ve svých jednatřiceti letech a nemá za sebou nic, čím by se mohla chlubit. Co vlastně za svůj dosavadní život předvedla? Stala se alkoholičkou. Nepřivedla na svět jediné dítě. Celé roky se schovávala za oponou předstíraného manželství a zanedlouho se navíc bude rozvádět. Copak už zůstane navždycky sama? Je vůbec schopná se sebrat a najít v sobě sílu navázat někdy s někým opravdový vztah? Nebo zemře osamělá v nějakém bohem zapomenutém koutu země? Ze srdce nenáviděla tuhle odpornou ložnici, skladiště bolestných vzpomínek na utrpení, kterým v minulosti prošla. Udělala obrovský krok zpátky, když se nechala přesvědčit, aby se znovu do tohoto apartmá nastěhovala. Proč se alespoň zčásti nepodobala svým přítelkyním? Obě dvě kamarádky se dokázaly s osudem poprat a nakonec zvítězit. Ona uměla od všeho jen rychle utéct.

Devlin, jejíž úspěchy v podnikání předčily veškerá očekávání, se provdala za nejbáječnějšího muže, jakého si žena může přát. Ačkoliv Caroline musela připustit, že to její nejlepší kamarádka neměla v mládí příliš snadné a musela vynaložit hodně úsilí, aby překonala trampoty a nesnáze, které ji pronásledovaly,

záviděla jí, že se nikdy ničeho nezalekla, a podařilo se jí to dotáhnout tak daleko.

A Maggie, třebaže se jí manželství nevydařilo úplně podle jejích představ, vychovávala tři nádherné děti a přes všechny potíže se nakonec stala známou spisovatelkou.

Na co můžeš být pyšná *ty*, tázala se sama sebe v duchu a nervózně si dál roz-
tírala po obličejí čistící mléko. Na nic!

„Ihned toho nech!“ napomenula se přísně a zahleděla se na sebe do zrcad-
la. „Přestala jsi pít a začala sis budovat vlastní kariéru.“

No, to je toho! vysmíval se jí zlomyslně škodolibý vnitřní hlas. *Chlastala jsi jako duha, protože jsi byla ztroskotanec. A kdyby tě nezaměstnala Devlin, dodnes si práci hledáš. To není žádný důvod k hrdošti. Stejně teď zase zůstaneš na ocet. Dostala jsi šanci postavit se na vlastní nohy a zahodila ji. Stojíš zase na začátku. Nemáš v ruce vůbec nic, o čem bys mohla prohlásit, že je to tvým dílem.*

Caroline se zamračila. Pro Richarda měla nepřebernou zásobu slov, kterými mu dodávala útěchu a odvahu. Ale co poradí sobě, když je tak chytrá? Možná by si mohla před spaním přečíst některou z psychologických příruček a alespoň na chvíli se uvolnit a v klidu přemítat. Naučila se meditací potlačit negativní projevy své mysli, ovšem zrovna teď se k tomu nedovedla přimět. Bylo mnohem pohodlnější se litovat a zmítat se v pocitech zoufalství. Jako obvykle.

„Okamžitě se vzpamatuj! Musíš se tomu *postavit*,“ procedila mezi zuby vztekla a zhasla v koupelně světlo. Zalezla si do postele, schoulila se do klubíčka a pokoušela se ignorovat strach, zlobu, zklamání a beznaděj, které se svářily v její duši.

7. kapitola

Richard se netrpělivě převaloval a zmítal na lůžku, ale spánek stále nepřicházel. Pronásledovaly ho strašlivé představy toho, co má zítra před sebou. Nechápal, jak je možné, že on – dospělý vzdělaný pětaticetiletý muž, jeden z nejlepších právníků v Irsku – podléhá příšerným obavám ze schůzky s vlastní matkou. Vždyť jde jen o to, aby jí oznámil, že hodlá udělat krok vstříc budoucnosti, o němž doufá, že mu konečně přinese štěstí. To je úplně absurdní, opakoval si pořád dokola, přesto se mu hlavou honily nepříjemné myšlenky jako d'ábelští dervišové.

Rozhodl ses správně, přesvědčoval se v duchu a naklepal si polštář pod hlavou, aby se mu na něm leželo pohodlněji.

Smrt jeho milence mu zlomila srdce. Charles mu byl pevnou oporou v časech dobrých i zlých, dodával mu odvahy, a když bylo třeba, vždycky mu uměl

dobře poradit. Kdyby býval prožil svůj život po jeho boku a neoženil se s Caroline, byl by určitě šťastný a spokojený.

Když lékaři diagnostikovali jeho příteli rakovinu, překonal sobectví a rozhodl se, že odloží své zájmy a kariéru stranou. Odcestoval do Bostonu, aby strávil s Charlesem poslední týdny, které mu ještě na tomto světě zbývaly. Pouť jejich vzájemné lásky se prohloubila a prožili společně překrásné období. Poprvé nebylo nutné, aby na veřejnosti tajili svůj vztah.

Richard si v Americe připadal trochu jako v pohádce. S překvapením sledoval, jak homosexuální páry chodí po ulici, drží se za ruce a otevřeně vyjadřují náklonnost jeden k druhému. Měl radost, že existuje země, kde si konečně připadal svobodný a nijak nemusel skrývat, kým ve skutečnosti je.

Jenomže Charles, naneštěstí, zanedlouho zemřel a Richard se vrátil domů, aby zde dál vedl svou praxi. V hloubi srdce však cítil, že se z něj bývalý elán nenávratně vytratil. Ambice stát se nejlepším v oboru, motor, který ho hnál, aby byl úspěšnější než jeho kolegové, jako by rázem zmizely. Pracoval čistě automaticky, všechno mu bylo lhostejné, věci, které ho dříve těšily, pro něj ztratily význam. Jeho život byl prázdný a stále ho to táhlo zpátky. Za půl roku se do Bostonu vrátil na týdenní dovolenou a uvědomil si, že Amerika je tím pravým místem, kde chce žít. Spojil se s několika tamními známými, kteří mu poskytli podporu, když jeho milenec umíral, a tehdy mu jeden z nich, Martin, rovněž právník a původem Ir, zpoła žertem nabídl, ať se stane partnerem v jeho společnosti.

„Je tady početná irská komunita a lidé nezřídka potřebují právní radu ohledně nákupu nemovitostí. Co ti mám povídat, řešíme tu stejné problémy jako u nás. S tím rozdílem, že tady je zvykem častěji napadat poslední vůle. Občas se divím, kde někteří lidé berou nervy handrkovat se s příbuzenstvem o pár akřů pozemků daleko za oceánem, když ze své vlasti stejně dávno odešli. S tvou znalostí problematiky irského práva bychom získali v podobných sporech velkou výhodu.“

„Doba se mění. Ekonomika země je momentálně na vzestupu. Nezapomeň, že jsme prosperující národ,“ upozornil Richard mladšího muže.

„Vidíš, to je další důvod, proč potřebujeme, aby ses k nám přidal. Jsi informovaný a máš rozhled. Uvažuj o tom, prosím,“ naléhal Martin a Richard tušil, že jeho zájem je víc než profesionální.

Po dlouhé době si Richard opět připadal plný energie. Podrobně o nabídce přemýšlel a pečlivě zvažoval všechna pro a proti.

Utíkáš od problémů doma.

Máš šanci žít podle svého.

Matka se zblázní.

Ať si dělá, co chce. Bude vás dělit vzdálenost tisíce kilometrů. Už nikdy jí nebudeš muset být neustále po ruce.

Nebude ti nic jiného než povolit Caroline rozvod. Nebylo by to vůči ní spravedlivé, kdybys to neudělal.

Rozvést se s ní musíš v každém případě; ať odjedeš do Bostonu, nebo zůstaneš v Dublinu.

Několik dnů trávil přemítáním o všech aspektech celé záležitosti a tlak v jeho nitru pomalu sílil. Uvědomoval si, že přichází čas udělat velkou změnu, a dobře věděl, že pokud k tomu nesebere odvalu teď, nejspíš se mu to už nikdy nepodaří. Šlo o významné životní rozhodnutí. Přesto kdykoliv začal o emigraci přemýšlet v konkrétních rysech, pokaždé zapochyboval, zda něco takového vůbec dokáže zvládnout.

Po návratu domů sdělil předběžně svůj záměr Caroline. Zprvu se tvářila zaraženě a nemohla uvěřit, že se skutečně rozhodl prodat firmu a vystěhovat se ze země. To byl pro člověka jeho povahy velmi radikální krok. Avšak když ji přesvědčil, že to doopravdy myslí vážně, snažila se ho všemožně podporovat a souhlasila, že rozvod bude pro oba tím nejlepším řešením. O této možnosti hovořili už před několika lety a tehdy dokonce podali žádost o anulování sňatku v očích církve, ale nakonec tu nepřijemnou věc odložili na později. Když se teď blížila chvíle zamýšlený plán uskutečnit, Richard se nemohl ubránit obavám.

Ležel ve tmě, přemítal o svých pocitech a neochotně si připustil, že ho trápí mnohem víc než prosté obavy. Přepadaly ho záchvaty děsivých úzkostí. Jakmile nabídně příští týden právníckou praxi k prodeji, skočí do neznáma. Nic podobného nikdy dříve neudělal. Vždycky znal svůj program do poslední minuty na hodně dlouho dopředu. A jako by nestačilo, že má sám svých problémů víc než dost, navíc musí o svých úmyslech zpravit matku.

V duchu zasténa. Stále ještě není pozdě. Pořád si to může rozmyslet. Ale na druhou stranu věděl, že pokud tak opravdu učiní, už se nikdy nebude moci znovu podívat sám sobě do očí, aniž by v nich nespátřil zbabělce.

Druhý den v půl jedenácté ráno stál Richard před matčiným velkým cihlovým domem v Clontarf. Byl unavený a z nevspání měl zarudlé oči. Připadal si provinile a nervozitou se mu úplně zpotily dlaně. Zhluboka se nadechl a strčil do zámku klíč.

„Propánaboha, Richarde! Kde se tu bereš tak brzy? Teprve chystám výzdobu. Došla jsem na zahradu, abych si užila pár čerstvých květin, a měl bys vidět, v jakém se nachází stavu! Všude se povaluje spadané listí! Až Nolan přijde, pěkně od plic si s ním popovídám,“ stěžovala si Sarah Yatesová. Vyndávala z košíku zelené snítky a vkusně je aranžovala do vázy žlutooranžových růží.

„Ale mami, vždyť je podzim,“ poznamenal Richard. Bylo mu upřímně chudáka starého Micka Nolana líto. Pracoval pro Sarah jako zahradník už věky věků, ale nedávno ho postihla artritida a od té doby se velmi špatně pohyboval.

„To nepovažuji za omluvu,“ odpověděla Sarah podrážděně. „Pojď si sednout do obývacího pokoje. Mám požádat paní Gleesonovou, aby ti přinesla čaj?“

„Ne, ne, děkuji, mami,“ odmítl Richard. „Já... ehm... tedy... jde o to –“

„Prokristapána, Richarde. Koukej ze sebe vysypat, co se děje. Pokaždé, když mi máš oznámit nemilou zprávu, chováš se úplně stejně. A nezapírej, že nemáš na srdci něco důležitého. Jinak bys tady takhle časně v sobotu ráno nebyl.“ Sarah se posadila do svého očividně nepohodlného křesla, sepjala ruce a čekala, co se dozví.

Richard mlčel a tiše si matku prohlížel. Seděla až nepřírozeně rovně, jako by spolkla pravítko. Přestože už překročila sedmdesátku, kypěla zdravím a byla čínorodější než leckterý padesátiletý člověk. Měla drobnou postavu, byla na kost vyzáblá a působila dojmem, že by ji porazil i ten sebemenší závan větru. Nicméně navzdory svému subtilnímu vzezření a vybraným způsobům byla Sarah Yatesová hotový nezmar. A teď ho probodávala zkoumavým pohledem.

„Tedy?“

Richardovi se rozbušilo srdce. „Rozhodl jsem se emigrovat. V pondělí se uskuteční prodej firmy,“ vyhrkl překotně. Usoudil, že bude lepší, když se o rozvodu zmíní až později.

Ačkoliv se Sarah objevil v očích naprosto šokovaný výraz, nehnula ani brvou. „Nebud' směšný, Richarde,“ prohlásila ostrým tónem. „Co je to za hloupost? Chceš prodávat praxi, když jsi jeden z nejúspěšnějších právníků v zemi? Nikdy jsem takový nesmysl neslyšela.“

„Ať ti to připadá absurdní nebo ne, mami, já odjíždím. Mám toho tady plné zuby. Stěhuji se do Bostonu,“ prohlásil Richard odhodlaně.

„Či je tohle nápad? Té věčně ožralé děvky?“ zeptala se Sarah pohrdavě a tváře jí vzplanuly hněvem.

„Mami!“ Richard vyskočil na nohy. „Jsi nespravedlivá! Caroline se nedotkla alkoholu už několik let, a ty to dobře víš.“

„Nech toho. Ta ženská byla odjakživa nevyrovnaná a nic se na tom nezměnilo. Jen si vzpomeň, jak jsme tehdy odletěli do Londýna nakupovat vánoční dárky. Opila se jako slíva, takže se nemohla druhý den zvednout z postele. Nikdy na to nezapomenu. Proč si myslíš, že si tolik přála odjet na půl roku do té bohem zapomenuté země na druhém konci světa? Proč by si jinak pronajímala byt a žila sama? Aby mohla nerušeně flámovat. Kdybys nebyl tak dobrosrdečný a nevzal ji k sobě zpátky, kdo ví, jak by skončila. Vsadím se, že má v tomhle pitomém plánu prsty. Každopádně bys měl do smrti litovat dne, kdy ses s ní oženil. Vzal sis ženu, která ti nesahá ani po kotníky.“ Sarah si protáhla ruce a zase je složila do klína. Začínala zuřit čím dál víc.

„To stačí, mami,“ vykřikl Richard našťavaně. „Klidně se přestaň bát, že by ses s ní musela v budoucnu vídat. My se totiž rozvádíme.“ Tak a je to venku.

Sarah překvapením otevřela pusku a zlostně zaťala ruce v pěsti.

„Rozvod!!! To nepřipustím, Richarde. Za žádných okolností. Rozumíš mi? Nedovolím ti, abys pošpinil jméno naší rodiny. Znovu změním závěť a ne-

chám tě vydědit. Buď si jistý, že tentokrát mě nepřesvědčíš, abych vzala své rozhodnutí zpátky. Vyloučí tě z církve. Vždyť to je svatokrádež!“ Sarah byla zsinálá vzteky.

„Mami, mám svých peněz dost a další nepotřebuju. A co se týče vyloučení z církve, tak o tom si myslím, že je to pěkná blbost. Mě už nikdo nedostane ani na mši. Navíc nevím, jestli kdy ještě vůbec budu věřit v Boha,“ odsekl vzdorovitě. Jakmile jí sdělil své plány, připadal si, jako by z něj spadlo obrovské břemeno.

Najednou ucítil na obličejí štípací plesnutí. Chvilku nechápal, co se stalo, ale vzápětí mu došlo, že mu Sarah vrazila facku.

„Jak se opovažuješ vyslovit něco takového! Co si to vůbec dovoluješ! Kde jsi vzal tu drzost mluvit se mnou tímhle otřesným způsobem! A jak můžeš brát boží jméno do úst nadarmo! Kde se v tobě našla ta troufalost vstoupit do mého domu a spáchat tu smrtelný hřích!“

Richard si třel tvář dlaní a zničehonic ho přepadla bláznivá touha se rozesmát. Jeho konzervativní a upjatá matka se dokázala tak rozčilit, až se zdálo, že dostane infarkt.

To by byla úleva, probleskla mu hlavou kacířská myšlenka. Větší laskavost by mi ani prokázat nemohla.

„Doporučuju ti, aby sis šel promluvit s otcem Redmondem.“ Sarah nervózně přecházela po místnosti z jedné strany na druhou. „Musíš prožívat peklo vedle takové... takové... vedle *té ženy*, když tě dohnala až k představám, že tě Bůh opustil. Ale neboj, otec Redmond ti zase ukáže cestu ctnosti. Prostě teď zrovna procházíš obdobím hledání.“

„Mami, prokristapána! Obdobím hledání procházejí pubertáci. Je mi přes třicet let, panebože.“ Richard byl tak rozzuřený, že by nejraději popadl Sarah za ramena a zalomcoval s ní. „Opakuji ti to naposledy. Prodávám všechn svůj majetek a brzy se hodlám vystěhovat z Irska. A s Caroline se rozvádíme,“ pronesl výhrůžným tónem a nasupeně na ni zíral.

„Po tom všem, co jsem pro tebe udělala? Přestože jsem s tebou zůstala sama, vychovala jsem tě. Poslala jsem tě studovat na univerzitu. Dala jsem ti hromadu peněz, abys měl něco do začátku, než začne tvoje firma prosperovat. Jsi nevděčný, Richarde. Sobecký, bezohledný parchant, ochotný vláčet dobré jméno rodiny bahnem. Co si pomyslí příbuzní? Nebo sousedé? Co na to asi řeknou všichni významní a uznávaní přátelé tvého otce? A jak to tady mám zvládnout sama, když *emigruješ*? Jsem stará...“ Sarah byla zuřivostí rozžhavená do ruda.

V ten okamžik si to Richard uvědomil. Celé roky v něm vyvolávala pocity viny, protože se ustavičně oháněla tím, že ho vychovala sama. Ale vždyť byla bohatá a mohla si leccos dovolit! Manžel jí po smrti velmi dobře zaopatřil. A peníze na založení praxe pocházely z jeho vlastního dědického

podílu, což byl fakt, na který Sarah, pokud se jí to zrovna hodilo, velmi ráda zapomínala. Snášel její citové vydírání už dost dlouho. Teď už toho má vážně po krk!

Přistoupil ke dveřím, otočil se a podíval se na matku mrazivým pohledem.

„Nech si svoje peníze. Nepotřebuju je. A jak si poradíš, až odjedu, je mi docela fuk.“

„Kam jdeš? Hned sem pojď zpátky. Ještě jsem s tebou neskončila, Richarde. Nesmíš ode mě odcházet takhle. Jsem tvoje matka!“

„Jdu do města koupit si ještě jeden kufr. Mám totiž hodně věcí, které si chci vzít do Ameriky s sebou. Protože já se sem už nikdy nevrátím!“

Práskl dveřmi tak silně, až se nebezpečně rozřinčela sbírka drahého kostního porcelánu.

Richard vyšel z domu své matky s úsměvem. Měl velikou radost. Konečně sebral odvalu a vzepřel se jí. Připadal si statečný a silný. Poprvé se dokázal Sarah otevřeně postavit. Nikdy nevezme svá slova zpátky, nikdy se jí neomluví. Propadl by se do země, kdyby to udělal. Řekl, co měl na srdci. Byl na sebe hrdý mnohem víc, než když vyhrál svůj první případ. Přestal být poslušným synáčkem a získal svobodu i volnost. Už si od ní rozkazovat nenechá. Ztratila nad ním moc. Jsou si rovni. Obestřel ho nepopsatelně krásný pocit. Tohle byl opravdu nejhezčí den jeho života.

„Bože můj, prosím, pomoz mi v této těžké chvíli,“ modlila se Sarah vroucně, sklonila hlavu, sepjala roztřesené prsty a přitiskla je ke rtům.

To je snad zlý sen. Kam se poděl její způsobilý, kultivovaný a uctivý syn? Byla skálopevně přesvědčená, že tohle všechno má na svědomí ta sprostá potvora. V den jejich svatby se na rodinu Yatesových sneslo strašlivé prokletí. Ta coura udělala z Richarda ubožáka. A to jí jen tak neprojde.

Odhodlaně se narovnala. Půjde madam Caroline navštívit a tentokrát si nebude brát servítky. Až si to s ní vyřídí, snacha bude hořce litovat, že se s ní kdy pustila do křížku. A postará se, že Richard firmu neprodá a do Ameriky nepojede. To leda přes její mrtvolu.

8. kapitola

„Paní Gleesonová!“ Sarah se ze všech sil snažila, aby se jí netřásl hlas, když volala na hospodyně, která právě poklízela v prvním patře. Richard odešel do města, to znamená, že chudinka Caroline bude doma sama. Samozřejmě, pokud někde netraždá. Nebo *nechlastá*.

„Ano, paní Yatesová?“ Hannah Gleesonová chvátala po schodech dolů do obývacího pokoje s lahvičkou leštidla v jedné a prachovkou v druhé ruce.

„Potřebuji, abyste mě někam odvezla. Všeho nechte a honem si oblečte kabát,“ nařídila jí Sarah povýšeně.

„Ale paní Yatesová, musím odejít nejpozději v jednu. Vždyť víte, že se nikdy v sobotu nemohu zdržet déle. A zvláště ne dneska. Dcera mě pozvala na oběd a –“

„Ano, ano, já to všechno vím,“ vyštěkla Sarah ostře. „Nepojedeme daleko. Chci se jen zastavit v podkrovním apartmá svého syna na pobřeží. Za necelou hodinku budeme zpátky.“

„Dobře, madam,“ zamumlala paní Gleesonová zdvořile, ale v duchu ji sžírala zlost. Počítala, že dnes dopoledne uklidí všechny horní pokoje, a protivilo se jí, když jí někdo kazil plány. Nerada vybočovala ze zaběhlých kolejí.

Sarah ji panovačným mávnutím ruky propustila a pospíchala nahoru do ložnice, aby se pečlivě připravila na setkání s nenáviděnou snachou. Ta holka byla obyčejná prachsprostá lůza, o její rodině ani nemluvě. Od začátku jí bylo jasné, že není pro Richarda tou pravou. Syn potřeboval mít po svém boku někoho na úrovni. Uhlazenou dívku, která by věděla, co se sluší a patří. Skutečnou osobnost, která obstojí pod ostřížím zrakem vysoké společnosti, váží si svého postavení a chová se podle toho. Kdysi mohl sbírat z dortu ty nejkrásnější třešničky. Dámy z nejvyšších kruhů vykonávaly v kostele devítidenní pobožnosti, aby si ze všech potenciálních partnerek vybral právě jejich dceru. Ještě dnes si dokázala vybavit nejméně deset spořádaných dívek, které netoužily po ničem jiném než po sňatku s ním. Dcery významných advokátů, vlivných bankéřů, finančních poradců. Ale on si musel namluvit ušmudlanou prospěcháčku z Marina, jejíž otec pracoval jako tuctový učitel matematiky. Určitě si to dokázal dobře spočítat, pomyslela si otráveně. Vzala by jed na to, že viděl v Richardovi zlatý důl. Sarah jen tak někdo neobalamutí.

Před svatbou Richarda varovala, ale copak ji poslouchal?

Teď ho nepochybně mrzelo, že se její radou neřídil. Nedokázala pochopit, jak mohl podlehnout iluzi, že je homosexuál. Taková *pitomost!* Kdyby měl patřičnou manželku, nic podobného by ho ani nenapadlo. Utrpení, kterým kvůli té poběhlici prošel, muselo být nepředstavitelně kruté. Není v lidských silách snažit se udržet milostný vztah s nickou, která navíc propadla těžkému alkoholismu. Za opilou ženu je tak nechutný pohled. Člověk se nemůže divit, že ztratil zájem o sex. Sarah se otrásla odporem. A přestože Caroline prohlašuje, že pít přestala, škody už stejně napáchala víc než dost.

Ovšem teď je pozdě plakat nad rozlitym mlékem. Jak si ustlal, tak si musí lehnout. Nic jiného se dělat nedá. Dnešní mladí lidé jsou příliš nezodpovědní, při první překážce skládají zbraně a rychle utíkají z boje. Sarah věděla s naprostou jistotou, z čí hlavy vzešel tenhle pošetilý nápad s rozvodem. Ať už popadl tu prokletou děvku jakýkoliv rozmar, Richard vždycky spěchal, aby jí

vyhověl. Jak je možné, že má na něj tak velký vliv? Ten chudák neví, kam dřív skočit, a ona si neustále vymýšlí hlouposti. Bůh ví, že tentokrát si Caroline Yatesová svou neprosadí, umínila si Sarah pevně a nanesla si trochu krycího pudru na zčervenalé tváře.

Caroline patrně lapila Richarda do svých sítí a bezohledně s ním manipulovala, to však ještě neznamená, že toho nemohu využít ve svůj prospěch, uvažovala zarytě. Vztekla zaklapla víčko krabičky pudru, stříkla si na zápěstí trochu toaletní vody L'Air du Temps, lehce si nalíčila úzké rty korálově červenou rtěnkou a pročísala si jemné šedé vlasy perleťovým hřebenem. Podívala se na sebe do zrcadla a spokojeně pokynula hlavou. Byla dáma každým coulem. Proti ní je Caroline úplný hadr. I kdyby se přetrhla, nikdy přirozené distingovanosti nedosáhne. Sarah se rozhodla, že jí dneska stáhne kůži z těla. Není nic cennějšího než držet v ruce skalp malé mrchy, která přitáhla bůhvíodkud a myslí si, že je někdo.

„Paní Gleesonová?“ zavolala. „Podejte mi kožich a kabelku od Chanel, rychle, prosím. Jsem připravená k odchodu.“

„*Samozřejmě, paní hraběnko, jistě, Vaše Výsosti,*“ mumlala hospodyně tichým hlasem v kuchyni, zahrozila pěstí k nebi a ušklíbala se. Doufala, že se dožije dne, kdy vmete té staré babizně do tváře, ať si strčí svou mizernou práci za kloboúk, potom odkráčí středem a už nikdy nepřekročí práh tohoto domu. Ačkoliv Sarah upřímně nesnášela, musela připustit, že plat od ní dostávala vyšší, než bylo v podobných případech obvyklé. Zřejmě by jinak pro tu semetricku nikdo nehnul prstem. Hannah smutně pokrčila rameny. Její dceru opustil manžel, aby žil na hromádce s nějakou štetkou s dlouhýma nohama, a nechal ji samotnou s malým děckem na krku. Potřebovala každou penci, kterou mohla vydělat, aby jí v tíživé situaci vypomohla. Ale jednou, až nastane pravá chvíle, řekne Sarah Yatesové bez obalu, co si o ní myslí.

„Už běžím, paní Yatesová,“ odpověděla úlisným tónem a spěchala vyplnit přání své zaměstnavatelky.

„Dámská jízda! Devlin, to je paráda. Mám toho tolik, co vám chci vyprávět. Zítra večer se mi to hodí. Naplánovala jsi to skvěle, když se v pondělí nepotkáme v klubu, protože budeš v Galway. Představ si, že jinak bychom se neviděly celý týden,“ zachichotala se Caroline. Během rozhovoru s přítelkyní si bezděčně malovala do bloku obrázky. „Vyhovuje to tak i Maggie?“

„Pořád ji nemůžu zastihnout. Doma má nepřetržitě zapnutý záznamník, a když jí volám na mobil, ozývá se mi pouze hlasová schránka. Ale budu to zkoušet dál. Každopádně, kdyby z jakýchkoliv důvodů nemohla přijít, sejďeme se jenom spolu a poklábosíme. Luke zítra odletí do Londýna, protože musí být v pondělí brzy ráno v Brightonu, takže si z nás nebude utahovat, že jsme drbný,“ zasmála se Devlin.

Caroline se usmála. Kamarádcin manžel si je ustavičně dobíral, jak jsou schopny zapamatovat si takové množství pomluv a klevet. Škoda, že se mu Richard ani v nejmenším nepodobal. Na rozdíl od něj bylo na Luka vždycky spo-lehnutí. Bezvýhradně svou ženu miloval a Devlin se po jeho boku cítila v bez-peči. Podaří se také jí někdy najít podobného muže? Muže, který se do ní šíleně zamiluje a bude jí zcela oddán? Caroline jako by náhle zahalil temný mrak melancholie. „Dozvěděla jsem se pár pikantních novinek. Máš se na co těšit,“ prohlásila veselým tónem a snažila se, aby v jejím hlase nebyl patrný ani náznak sklíčenosti.

„Nenechávej mě čekat. Řekni mi to hned,“ přemlouvala ji přítelkyně.

„Musíš vydržet. Uvidíme se zítra.“

„Jsi ukrutná. Čekám tě okolo sedmé. Zatím ahoj,“ rozloučila se a zavěsila.

Caroline opatrně položila sluchátko na vidlici. Devlin do telefonu překypovala nadšením a ona jí ve skrytu duše záviděla. Samozřejmě že by své přítelky-ni, kterou měla velmi ráda, nikdy nepřála nic zlého. V podstatě ji trápilo, že se ve srovnání s Devlininým na první pohled spokojeným a šťastným manžel-stvím očividně ukazuje prázdnota jejího vlastního života. Provdala se za Ri-charda ze strachu, že jinak zůstane na ocet. Udělala velkou chybu a jejich vztah skončil po několika letech v troskách. Přesto se nepoučila a po návratu z Abú Dhabi se dopustila stejného přehmatu, když se k němu opět nastěhovala. Pod-lehla klamně představě, že lepší nějaké zázemí než žádné, ale časem pochopi-la, že nemůže žít polovičatě nadosmrti. Měla toho plné zuby. Uvědomovala si, že je zbabělý slaboch, který se nedokáže osamostatnit. Obracel se jí žaludek z faktu, že ve svých jednatřiceti letech pořádně neokusila radost a potěšení ze sexu. Navíc toužila po dítěti a věděla, že s Richardem ho na svět rozhodně ne-přivede.

Teď už je příliš pozdě, pomyslela si mrzutě. Všichni muži tvého věku, kteří by připadali v úvahu, jsou do jednoho ženatí. A ti svobodní jsou stejně jako ty poznamenaní cejchem minulosti. Doba, kdy ses mohla snadno seznámit, dáv-no minula, přemítala Caroline truchlivě. Deprese v okamžiku prostoupila ce-lou její mysl.

„Co se to s tebou, ksakru, děje? Chováš se zase jako ubohá chudinka. Ihned si přestaň stěžovat a litovat se,“ nadávala si nahlas. Považovala se za obrovské-ho zbabělce a byla přesvědčená, že se asi brzy ze své příšerné povahy zblázní. Kam se poděla všechna ta velkolepá předsevzetí? Kam se vytratila odvaha a se-bejistota, které získala v Emirátech? Proč ji opustil veškerý optimismus právě ve chvíli, kdy ho potřebovala nejvíc? Richarda uměla poučovat dokonale. Dokon-ce byla tak pevná v kramflecích, že mu při nedávném rozhovoru tvrdila, že si rozhodně v nejbližší době nového partnera hledat nehodlá. Nedalo se říct, že by přímo lhala, spíše si namlouvala, že svým slovům věří. Přečetla mnoho psy-chologické a duchovní literatury, kterou jí doporučili terapeuté a ostatní pacien-

ti, s nimiž se vídala na schůzkách Anonymních alkoholiků. Všechny knihy nesly stejné poselství. Štěstí vychází z vnitřního klidu a míru. Milostné i přátelské vztahy, které jsou v počátku navazovány ze „špatných“ důvodů, nemohou nikdy splnit očekávání. Pakliže se člověk upíná na druhého, aby si nepřipadal osamělý, vzpomatoval se z předchozí známosti nebo si jen užíval nezávazného sexu, vždycky bude zklamán. Bohužel, přesně tak se cítila Caroline teď, a přestože si uvědomovala, že nesmí naplnění svých potřeb vyžadovat jako samozřejmost, nedokázala se té touhy zbavit.

Ale jak má člověk té vytoužené duševní vyrovnanosti dosáhnout, tázala se v duchu marně. Bude si vůbec někdy připadat spokojená? Jakým způsobem se dají změnit zaběhnuté modely uvažování a jednání? Když zrovna měla některou z příruček rozečtenou, pokaždé se pro daný „návod“ nadchla a s těmi nejlepšími úmysly se zařekla uplatňovat ho ve všedním životě. Pozitivní myšlení jí však nikdy nevydrželo dlouho a po určité době opět sklouzla ke starým návykům. Neuměla nad strachem, úzkostmi a nervozitou zvířetizit.

„Ale vždyť jsi ušla dlouhou cestu, tak na sebe nebuď tak přísná,“ zamumlala a odkráčela do koupelny. Cítí se pod psa, protože se všeobecně předpokládá, že se tak cítit bude. Když se někdo rozvádí, nesluší se, aby dával najevo přehnanou radost. Obávala se sdělit své rozhodnutí otci a bratrům, ačkoliv věděla, že ji ani zpoloviny neodsoudí tak nelítostně jako její tchyně. Nejraději by Sarah Yatesovou už v životě neviděla. Byla to otravná megera, která musela mít ke všemu kousavé připomínky, a nic se neobešlo bez jejího souhlasu. Pravděpodobně zešílí, až se dozví, že jméno rodiny bude zostuzeno rozvodem. Ale dobře jí tak, pomyslela si záštiplně. Doufala, že manžel neztratí nervy a dokáže jí to nemilé překvapení oznámit. Ta hrozná ženská se to musí dozvědět tak či tak, a čím dříve k tomu dojde, tím lépe.

Richard si odjel do města koupit ještě jeden kufr a rozhodl se, že se nabědvá v baru Temple, aby nemusel hned pospíchat domů. Protože Caroline neměla na práci nic důležitého, přemýšlela, jak naloží s volným časem. Třeba by se mohla jít odpoledne projít po Bull Wall. Milovala toulky podél pobřeží, šumění moře ji vždycky uklidnilo. Osprchuje se, hodí na sebe něco sportovního a vyrazí na dlouhou procházku. Právě se utřela a chystala se obléknout, když zazvonil zvonek.

Zarazila se, protože dnes žádnou návštěvu nečekala. Nemohla to být ani Devlin, která bydlela v apartmá v protějším bloku, protože ta jí telefonovala sotva před půlhodinou a domluvily se spolu, že se sejdou zítra. Znovu se zabalila od osušky a spěchala k interkomu. Oči jí div nevypadly z důlků, když na obrazovce spatřila, že před vchodem do domu stojí její tchyně.

„Do prdele,“ ulevila si sprostě.

„Vím, že jsi doma. Na ulici stojí tvé auto. Otevři a pusť mě dovnitř,“ vyštěkla Sarah do mluvítka.

Caroline ji neslyšela, protože nestiskla tlačítko mikrotelefonu, ale viděla, jak se tchynina ústa horečně pohybují. Na moment zaváhala. Je tak snadné zůstat schovaná a neotevřít dveře. Když to udělá, vyhne se nepříjemnému konfliktu, který nepochybně vznikne, pokud se té babizně ocitne tváří v tvář. Ale stejně se setkání s ní jednoho dne nevyhne, tak proč to odkládat. Sarah jí jen tak pokoj nedá. Jakmile si něco umanula, chovala se jako ohař, který stopuje raněnou zvěř, dokud ji neuštve. Bude lepší, když do toho skočí rovnýma nohama. Alespoň to bude mít za sebou. Zhluboka se nadechla.

„Dobrý den, paní Yatesová. Pošlu vám dolů výtah,“ pozdravila ji chladně.

„Hod' sebou. Nejsem zvyklá čekat venku na schodech,“ odsekla Sarah.

„Bože můj,“ zaúpěla Caroline a zmáčkla knoflík, který odeslal výtah z podkrovního apartmá do přízemí. Velmi ji mrzelo, že si nestihla vzít na sebe šaty. Osuška omotaná kolem těla není úplně ten nejvhodnější oděv, když se chystá obhájit své stanovisko před dokonale upravenou a elegantně oblečenou tchyní.

Vyschlo jí v ústech, proto utíkala do kuchyně, aby vypila plnou skleničku studené vody, a pak se rychle vrátila ke dveřím. Ve chvíli, kdy je otevřela, výtah právě dorazil nahoru.

„Chci s tebou prohodit pár slov,“ prohlásila Sarah ostře. Neplýtvala časem na pozdrav a důstojně se pronesla kolem Caroline do apartmá.

Snacha tiše zavřela dveře a otočila se k ní.

„Posaďte se, paní Yatesová. Mohu vám nabídnout čaj?“ zeptala se zdvořile. Byla pevně odhodlaná, že se nenechá vyvést z míry.

„Čaj v žádném případě nechci, děkuji. Neuplynula ani hodina, co se můj syn zastavil u mě doma, aby mě informoval, že se vy dva hodláte rozvádět. Mluvil také o tom, že hned po té politováníhodné události zamýšlí emigrovat z Irska. Přišla jsem, abych ti oznámila, milá dámo, že jméno rodiny Yatesových nebude nikdy poskvrněno ničím tak mrzkým, jako je rozvod. Nedovolím svému synovi, aby si zničil život i kariéru a vzdal se všeho, na čem mnoho let pracoval, jen proto, že *tobě* něco přelétlo přes nos. Rozmluvíš mu tu šílenost dřív, než uděláte něco neuváženého. Vždycky jsem věděla, že nejsi pro Richarda ta pravá. Oženil se s tebou proti mé vůli. Dostala jsi, co jsi chtěla. Manželství není holubník, je to závazek na celý život. A nezáleží mi na tom, jak to provedeš, ale koukej mému synovi bezodkladně vyhnat tuhle hloupost z hlavy. Rozumíš mi, Caroline?“ obořila se na ni Sarah. Hlas se jí chvěl zuřivostí a tváře jí pokryly ošklivé červené skvrny.

Caroline se zvedl žaludek. Nikdy si neuměla vést v otevřených sporech nijak zvlášť dobře, proto se konfrontacím vyhýbala. A Sarah Yatesová jí navíc naháněla hrůzu sama o sobě. Mistryně v manipulaci, diktátorka a nepřekonatelná citová vyděračka. Největší tyranka na světě. Ale věděla, že jediná možnost, jak se s takovými lidmi vypořádat, je postavit se jim na odpor. Sebrala všechnu odvahu.

„A co se stane, když váš návrh odmítnu a neudělám to, paní Yatesová?“ zeptala se obdivuhodně klidným hlasem, který navenek neprozrazoval ani náznak toho, že jí srdce buší jako o závod a potí se jí dlaně.

„Prosím?“ Sarah ztratila překvapením dech. Vzdor byl to poslední, s čím čekala, že se setká.

„Když neudělám, co... navrhuje... co budete dělat potom?“

„Teď mě poslouchej, holčičko. Pokud ihned nezměníš svůj postoj, tak Richarda zničíš. Zůstane na mizině. Vyškrtnu ho z poslední vůle. Chceš mít tohle na svědomí? Budeš se umět vyrovnat s tím, že jsi byla příčinou zkázy života svého muže?“ Tchyně očima metala blesky.

Tedy ona je vážně vypočítavá zlomyslná potvora, pomyslela si Caroline zhrozeně. Je doopravdy ochotná vydědit své jediné dítě. Jako blesk z čistého nebe jí projela vlna vzteku. Kašle na ty kecy, které tady Sarah vede. Má svých vlastních problémů víc než dost.

„Tak teď poslouchejte vy mě. Jste ničemná, sobecká, odporná ženská, se kterou vůbec nestojí za to se bavit. Nemáte *právo* sahat mi do svědomí. Sama byste se měla obrátit do sebe, pokud to vůbec dokážete, a padnout na kolena a omluvit se Richardovi za to, co jste mu způsobila. Nakecala jste mu takovou spoustu hovadin, že najednou neví, kým vlastně je. Nechápu, kde berete tu *drzost* vtrhnout bez pozvání do mého bytu a rozkřikovat se tu na mě. Jako každý jiný si zasloužím, aby se se mnou jednalo s úctou. Vy jste nikdy nerespektovala ani mě, ani Richarda. Naložíme s našimi životy, jak budeme chtít, a vám do toho nic není. Vyřešíme si své problémy po svém. Zapomeňte na to, že vás budeme ještě někdy na slovo poslouchat. Vypadněte, paní Yatesová, a už nikdy si netroufejte se ke mně přiblížit.“

„Ach... bože... tedy... nikdy se mnou nikdo... tak vulgárně... nemluvil...“ zakoktávala se Sarah.

„Znám hromadu ještě ostřejších výrazů. Ven... okamžitě!“ Caroline rázně přistoupila ke dveřím a otevřela je dokořán.

Sarah nevěřila svým uším.

„Nenechám se urážet od takové hulvátské coury, jako jsi ty,“ vychrlila ze sebe, ale její slova ztratila bývalé ostří. Natáhla na sebe kožich a zoufale se snažila nabýt zpátky ztracenou důstojnost. „Jsi obyčejná děvka. Podívej se na sebe... Dokonce ses ještě ani *neoblékla*, ačkoliv už je skoro poledne,“ dodala rozechvělým hlasem a odešla.

Caroline ji sledovala, jak nastupuje do výtahu. „Sbohem. Zaplať pánbůh, že vás máme z krku,“ procedila mezi zuby. Za tchyní se zavřely dveře a výtah pomalu klesal dolů. Připadala si úplně vyčerpaná, ale zároveň ji obestřel neuvěřitelně příjemný povznášející pocit. V duši se jí rozhostil klid. Řekla po pravdě, co si myslela. Nedovolila té semetrice, aby ji zastrašila. Postavila se své tchyni čelem, dostala situaci pod kontrolu a využila ji ve svůj prospěch. Sarah byla

ten, komu záhy došly argumenty. A nejlepší na tom všem je, že už tu starou megeru nikdy neuvidí. Ať už měla jakékoliv pochybnosti ohledně rozvodu s Richardem, jednu věc věděla docela jistě. Sarah jí po tu dobu, co se znaly, ne-smírně ubližovala. Tohle byla první bitva, kterou ta ohavná zákeřná mrcha nevyhrála. S odhodlaným výrazem ve tváři se Caroline vrátila do koupelny a dlouho stála pod horkým proudem vody. Připadalo jí, že ze sebe smývá prohnitou jedovatou energii Sarah Yatesové, která vzápětí odtéká výlevkou daleko pryč z jejího života.

„Odvezte mě domů,“ nařídila Sarah své hospodyni, když nastoupila do auta. Byla zlostí rozžhavená doběla. Jak se ta sprostá nevychovaná nána opovážila s ní mluvit tak odporným způsobem? Nikdy si k ní nikdo nic podobného nedovolil. Chování její snachy ji naprosto šokovalo.

Sarah seděla na předním sedadle auta a celá se chvěla. Ta záležitost se jí nějak vymkla z rukou. Zmocnily se jí obrovské obavy a náhle pocítila slabou bolest na hrudi. Co si počne, jestli syn vážně do Ameriky odcestuje? Pokud se ti dva opravdu rozvedou, novináři takovou lahůdku bezesporu nenechají jen tak ležet ladem. Richard měl ve společnosti vysoké postavení a bezpochyby se stane terčem štiplavé kritiky. Jméno rodiny bude navěky zostuzeno. Všichni sousedé a příbuzní je budou pomlouvat. Nebude moci vyjít na ulici, aniž by se nemusela stydět.

Bolest zesílila a Sarah se zdálo, jako by se jejího srdce dotkla ledová chapdla. Zatmělo se jí před očima a zalapala po dechu. Slabě zasténala a skácela se dopředu.

„Svatá panenko Maria! Ta stará megera mi tady snad natáhne bačkory!“ vykřikla Hannah Gleesonová vyděšeně, rychle sešlápla brzdu a prudce zastavila uprostřed hustého provozu. Ostatní řidiči na ni začali okamžitě troubit.

9. kapitola

Caroline svižně kráčela podél pobřeží směrem k Bull Wall a zhluboka vdechovala slaný přímořský vzduch. Byla lezavá zima a ostrý vítr jí šlehal do tváří. Nevšímalá si toho. Potřebovala si vyčistit hlavu od tíživých myšlenek, které jí od rána přepadaly. Než odešla na procházku, vysprchovala se, aby se vůbec probrala z apatie, a potom si dala šálek kávy a čerstvé croissanty. Jídlo ji trochu povzbudilo.

Nedaleko před sebou spatřila pár mladých manželů se dvěma dětmi, které skotačily a házely žabky po vodní hladině. Kolem nich radostně dováděl zrzavý kokršpaněl.

„Mami, mami, koukni se,“ křičela holčička. Vzala do ruky kámen, rozmáchla se a vši silou ho mrštila do moře, zatímco jí její malý psí kamarád povzbuzoval mohutným štěkáním. Muž objal svou ženu kolem ramen a oba zahrnovali dcerku nadšenými ovacemi.

Caroline rychle prošla kolem nich a snažila se potlačit závist. Obrázek rodinné idyly ji opět upozornil, jakou prázdnotu cítí ve svém srdci. Když se za Richarda vdávala, představovala si, že spolu budou mít několik dětí. Jejím nejtajnějším snem bylo založit si velkou rodinu a být starostlivou a svědomitou matkou. Ale doposud se zdálo, že jí bylo souzeno zůstat bezdětnou. Pokud má ve hvězdách skutečně zapsaný takový osud, nezbude jí nic jiného než se s tím smířit. V každém případě považovala za šťastnou shodu okolností, že se jí před lety nepodařilo s manželem otěhotnět, protože by to nebohé děcko muselo vyrůstat v příšerném prostředí jejich rozpadajícího se vztahu. Snad, když se teď vydají s Richardem každý svou cestou, čeká ji na jejím konci nějaká romantická známost. Bůh ví, co se stane. Zaplavil ji nebývalý optimismus. Měla by si zajít nechat vyložit budoucnost. Nebyla u kartářky už celou věčnost.

V duchu se usmála a pokračovala v cestě kolem golfového klubu. Přinejmenším se zbavila té baby Yatesové. Byla velmi pyšná, že se tchyně nezalekla a dokázala se vzepřít jejímu despotismu. Někdejší ostýchavé a věčně vystrašené Caroline by se nic takového zcela jistě nepovedlo. A cítila hrdost i za Richarda, který poprvé projevil statečnost a oznámil své matce, že hodlá vzít svůj život do vlastních rukou.

Když se teď oprostila od všeho, co ji poutalo k minulosti, umínila si pevně, že se z Clontarfu s konečnou platností odstěhuje. Po pečlivém zvážení došla k závěru, že nechce bydlet v pronájmu, a rozhodla se, že si rovnou pořídí nějaký hezký byt do osobního vlastnictví. Těšila se, až si vybere nový nábytek a zařídí si pokoje podle svého vkusu. V současnosti sice nebyla nejvhodnější doba k zakoupení nemovitosti, protože ceny v posledních týdnech vylétly nehorázně vysoko, ale Caroline pobírala slušný plat a mohla investovat poměrně velké úspory, takže počítala s tím, že nebude mít sebemenší problém získat hypotéku. Pokud má Richard v úmyslu podkrovní apartmá prodat, nebude mu to nijak rozmlouvat ani za něj vymáhat svůj podíl. Respektovala, že si ho zakoupil, ještě než se vzali, a považovala ho za výlučně jeho majetek. Jestli si ho chce nechat pro případ nouze, kdyby se mu v Americe nevedlo, je to jeho věc, ale ona už tam dál žít za žádných okolností nehodlá.

Uvědomovala si, že Richard není myšlenkou prodeje bytu nijak nadšený. Ve skrytu duše doufal, že jeho žena nakonec ze svého odhodlání odejít sleví a on se k ní bude moci kdykoliv vrátit. Ale to Caroline za rozumné řešení určitě nepokládala.

Definitivní tečka! Vždyť tak se tomu přece říká. Ano, udělá za svou minulost definitivní tečku a vykročí vstříc budoucnosti s čistým štítem. A nebude to odkládat, ale začne s tím hned ode dneška.

S potěšením pozorovala, jak se z oblak vynořilo letadlo, přeletělo přes moře a pomalu klesalo, aby zanedlouho přistálo na dublinském letišti. Ten pohled ji povzbudil k veselejším představám. Nic jí nebrání, aby si někdy o víkendů udělala výlet do Londýna nebo Paříže, když se jí bude chtít. Je svobodná, nezávislá a nemusí se nikomu ze svých skutků zpovídat. Může cestovat, kamkoliv se jí zlíbí. Časem by mohla dokonce navštívit Richarda v Bostonu, pokud k tomu bude situace příznivá. Srdce se jí zatetelilo radostí. Vychutnávala si pocit, že jí nestojí nic v cestě, aby si splnila své sny. Usmála se a starší muž, který pomalu kráčet v protějším směru, se usmál také. Roztočila se jí hlava závratí. Dnešní den byl novým začátkem a Caroline se zařekla, že odeď se bude ze všech sil snažit, aby žila spokojeně. Zakručení v žaludku jí připomnělo, že má hlad jako vlk. Vzpomněla si, že se naproti vstupu na Bull Wall nachází malá kavárnička. Naobědvá se tam, potom si koupí noviny a u šálku kávy si je v klidu prolustuje. Takhle přece tráví svobodné a nezávislé ženy volná odpoledne. Chovala se podobně, když se s Richardem před lety rozešli poprvé, a koneckonců, tehdy si příliš osamělá nepřipadala.

Asi za hodinu a půl se vrátila domů. V hale si sundala kabát a všimla si, že na záznamníku netrpělivě bliká červené světýlko. Richard je patrně stále ve městě, vytanulo jí na mysl a stiskla tlačítko, aby si přehrála vzkaz.

„Matka dostala infarkt, Caroline. Její stav je vážný. Má jen malou naději, že se z toho dostane. Co jsi jí, propánaboha, řekla? A proč u sebe nenosíš mobil? K čemu ho vlastně máš, když ho nepoužíváš?“ prořízl Richardův rozčilený hlas ticho podkrovního apartmá.

Caroline strnula hrůzou a vyděšeně se chytla za pus. Tohle se nemělo stát. Připadala si jako ve zlém snu. Když paní Yatesová s důstojností sobě vlastní odcházela z apartmá, nezdálo se, že by ji trápil nějaký zdravotní problém, ačkoliv přiznávala, že byla trochu zrudlá v obličejí. A Richard tady najednou tvrdí, že možná zemře. A nejhroší na tom bylo, že jediný, kdo za to nese v jeho očích odpovědnost, je *ona*.

„Ta mrcha, ta hnusná mrcha,“ mumlala a po tvářích jí kanuly slzy zoufalství. Ta zlomyslná potvora si přece jenom našla způsob, jak se jí pomstít. Ale Richard nemá žádné právo jí z toho vinit. To je od něj opravdu podlé. Ukázalo se, že úsloví „vlastní krev se nezapře“ je do puntíku pravdivé, pomyslela si nešťastně. Vyšlo najevo, že matka a její pocity a názory znamenaly pro manžela mnohem víc, než si byla kdy ochotná připustit. Nedokázal prohlédnout, že ho Sarah svazuje a bezohledně s ním manipuluje. Caroline viděla jasně, jak je jejich vzájemný vztah patologický, protože se touto problematikou zabývala na sezeních a konzultacích s psychoterapeutu, a také si o různě